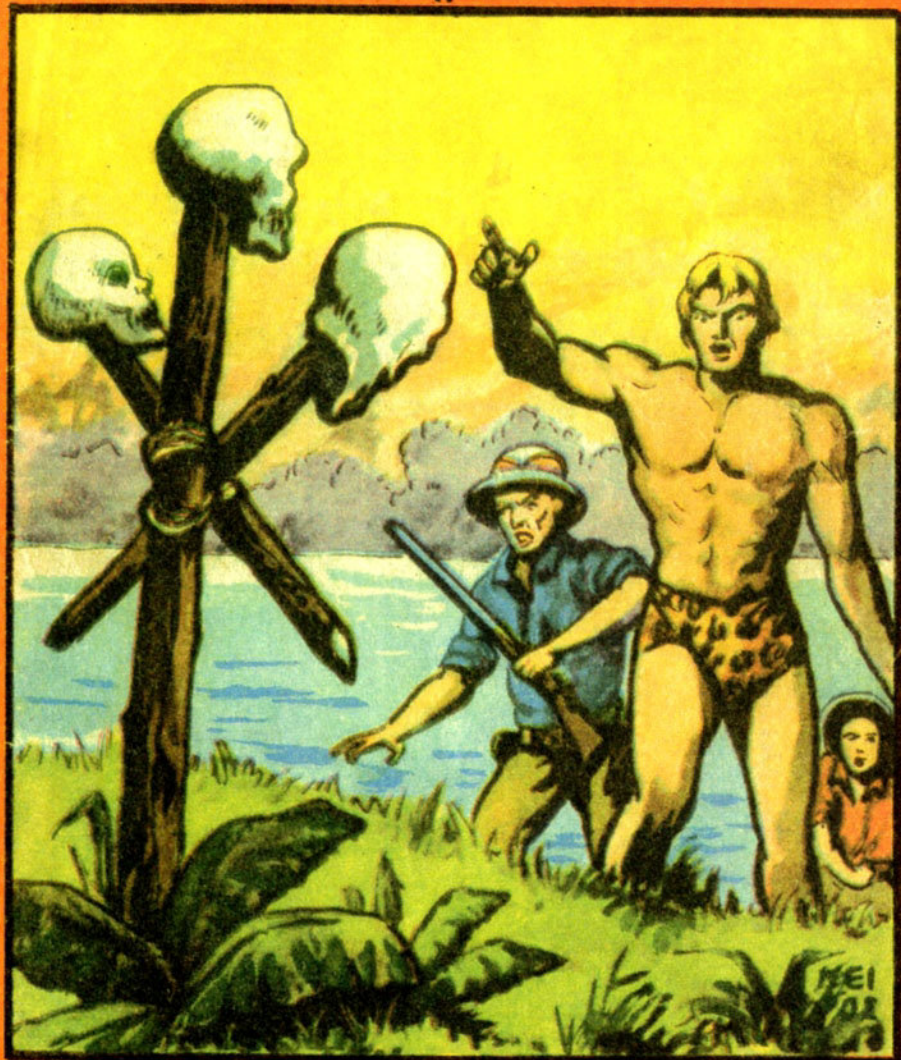

ΤΑΡΖΑΝ

ΤΟ "ΤΑΜΠΟΥ", ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ

ΑΡ. 1

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ "ΑΓΚΥΡΑ",
ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΑΡΙΘ 1. ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ «ΑΓΚΥΡΑΣ»

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ

ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

Τὸ Ταμπού τῆς ψφίκης

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΚΕΙΜΕΝΟ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ «Α Γ Κ Υ Ρ Α»
ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
ΑΘΗΝΑΙ, ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18—Τηλ. 53.694

ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ ΤΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΑΡΖΑΝ

ΤΟΥ ΕΚΔΟΤΙΚΟΥ ΟΙΚΟΥ «ΑΓΚΥΡΑ»

ΕΙΝΑΙ οι μόνες πρωτότυπες απ' όσες κυκλοφορούν στην Ελλάδα.

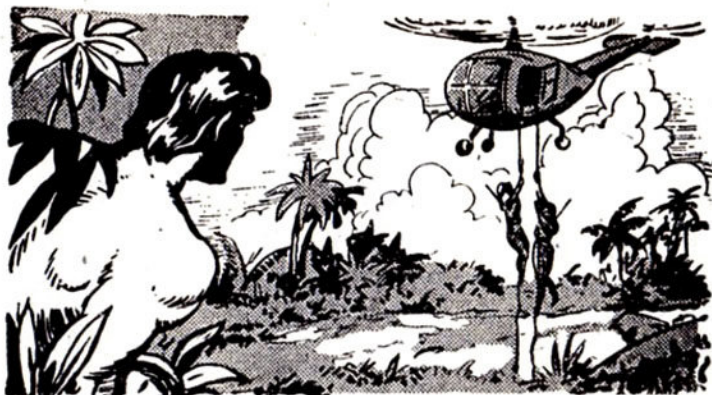
ΕΙΝΑΙ καλογραμμένες, ενδιαφέρουσες και συναρπαστικές;
ΕΧΟΥΝ πρωτοφανή ζωντάνια και είναι άφθαστες σε ύπόθεση και πλοκή.

ΕΧΟΥΝ γραφεί ειδικά για ελληνικό αναγνωστικό κοινό και διαβάζονται εξ ίσου ευχάριστα από μικρούς και μεγάλους.

- 'Υπεράνθρωπα κατορθώματα του θρυλικού Ταρζάν.
- Γκαούρ, ο Μαύρος Δαίμονος της Ζούγκλας.
- Τρομεροί αγώνες ανθρώπων με θηρία και τέρατα.
- Μυστηριώδη δράματα και ανατριχιαστικές τραγωδίες.
- 'Η παρθένα κι' άνεξερεύνητη Ζούγκλα σ' όλο τὸ τρομακτικό μεγαλείο της.

ΚΑΘΕ ΤΕΥΧΟΣ

Περιέχει μιὰ δλόκληρη και αὐτοτελή περιπέτεια σὲ 32 πυκνοτυπωμένες σελίδες πὸ τις στολίζουν 16 καλλιτεχνικές εἰκόνες.

ΤΟ ΤΑΜΠΟΥ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ

ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

ΝΥΚΤΕΡΙΝΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ

—Βββββ... ββββββ... ββββββ.

Είναι μιὰ φεγγαρόλουστη καλοκαιριάτικη νύχτα, ύγρη κι' αφόρητα ζεστή.

Ο Ταρζάν ξαπλωμένος στα ξερά χορτάρια τῆς σπηλιᾶς του, κοιμάται βαθιά.

Ἡ ἀπέραντη Ζούγκλα, μὲ τὴν παρθενικὴ κι' ἄγρια ὁμορφιά της, φαίνεται βυθισμένη κι' αὐτὴ σ' ἓνα γλυκὸ κι' ἤσυχον ὕπνο.

Ο ἀγέρας ἀπὸ νωρὴς χυμοῦσε σ' ἄν πληγωμένο λιοντάρι καὶ ξερρίζωνε γιγαντώσυμα δέντρα. Τώρα κι' ἐκεῖνος ἔχει ἀποκοιμηθεῖ. Οὔτε ἓνα τρυφερὸ φυλλαράκι δὲν

κουνιέται ἀπ' τὴν ἀνάσα του. Κι' ὅμως κάτω ἀπ' τὴν πυκνὴ κι' ἤσυχη βλάστηση, ἀμέτρητα πεινασμένα θηριὰ κι' ἀγρίμια, παραμονεύουν κρυμμένα ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Εἶναι ἔτοιμα νὰ παίξουν τὸ αἰώνιο κι' ἀκατάλυτο δράμα τῆς ζωῆς τους. Τὸ δράμα τοῦ ἀλληλοσπαραγμοῦ.

—Βββββ... ββββββ... ββββββ..

Ο Ταρζάν ξυπνᾷ κι' ἀνασηκώνεται ἀνήσυχος. Ἀκούει τὸν παράξενο θόρυβο. Τὰ μάτια του ἀνοίγουν διάπλατα.

—Τί νᾶν' αὐτὸ πάλι, ἀναρωτιέται.

Χωρὶς νὰ χάσει στιγμὴ

πειτέτ' ὀρθός. Βγαίνει μ' ἓνα πήδημα ἀπ' τῆ σπηλιά.

Τώρα μὲ σηκωμένο κεφάλι ψάχνει τὸν οὐρανό.

Ἡ πριεργὴ βοὴ ὅσο πάει καὶ πλησιάζει. Ὅσο περνοῦν οἱ στιγμὲς ἀκούγεται πιὸ καθαρά.

Στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, τὰ μάτια τοῦ ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας καταφέρνουν τέλος νὰ ξεχωρίσουν κάτι. Εἶναι ἓνα ἐλικόπτερο.

Πετᾶ ἀργὰ πάνω ἀπ' τὶς κορφὲς τῶν πανύψηλων δέντρων.

Μοιάζει μὲ ζτεράστιο ὄρνιο πὺ χαμηλώνει ἔτοιμο νὰ πέσει σὰν κεραυνὸς πάνω σ' ἀνύποπτο θῦμα.

Ὅμως νά! Σαφνικὰ ἐκεῖ ψηλά πὺ βρίσκεται, στέκεται σχεδὸν ἀκίνητο. Τὸ μουγγρητό του ἀλλάζει τόνο, ἀλλὰ συνεχίζεται.

Ἐχει σταθεῖ πάνω ἀπ' τὴν ὄχθη μιᾶς μεγάλης λίμνης. Τῆς λίμνης πὺ βρίσκεται κάπου ἐκεῖ κοντά.

Ὁ Ταρζάν κρύβεται πίσω ἀπὸ ἓνα χοντρὸ κορμὸ δέν-

Καὶ βγάζοντας μιὰ παρακτικὴ φωνή, ἀρχίζει νὰ πέφτει στὸ κενό.

τρον. Παρακολουθεῖ

Ἄπ' τὸ χαλύβδινο πουλὶ ξεφεύγουν δυὸ χοντρά καὶ μακρὰ σχοινιά. Εἶναι γεμᾶτα κῆμπος. Οἱ δυὸ τους ἄκρες ἔχουν δεθεῖ γερὰ πάνω στὸ σκάφος. Οἱ ἄλλες δυὸ ἄκρες, πέφτοντας αθάνουν γρήγορα κάτω στὴ γῆ.

Σχεδὸν ἀμέσως δυὸ σιλουέττες ἀνθρώπων, ἓνας ἄνδρας καὶ μιὰ γυναίκα ξεφεύγουν ἀπ' τὸ σκάφος τοῦ ἐλικόπτερου. Πιασμένοι καθένας ἀπ' τὸ δικό τους σχοινί-

ἀλ ἄζουν χέρια καὶ γλυστρουῦν ἀργὰ πρὸς τὰ κάτω.

— Ποιοὶ νᾶναι ; Γί νὰ ζητοῦν ἐδῶ ; συλλογιέται ὁ ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας ἀνήσυχος.

Ἄθελα φέρνει τὸ δεξι χέρι στὴ λαβὴ τοῦ μαχαιριοῦ. Τὰ μάτια του βρίσκονται πάντα καρφωμένα στὶς δυὸ μαῦρες σκιές πού κατεβαίνουν.

Ὁ ἄντρας γλυστράει μὲ πιδὸ γρήγορο ρυθμὸ ἀπ' τὴ γυναίκα. Ἐτσι ἐκείνη βρίσκεται τρία - τέσσερα μέτρα πιδὸ ψηλὰ ἀπ' αὐτόν.

Τὰ τεντωμένα σχοινιά πού κατεβαίνουν, δὲν ἀπέχουν μεταξὺ τους οὐτ' ἓνα μέτρο. Βρίσκονται πλάϊ πλάϊ.

Ξαφνικὰ κἄτι τραγικὸ γίνεταί.

Ὁ Ταρζάν βλέπει σὲ μιὰ στιγμή τὴ σιλουέττα τῆς γυναίκας νὰ κρατιέται μόνο μὲ τὸνα χέρι...

Ἰστέρα ν' ἀπλώνει τ' ἄλλο τῆς χέρι στὸ σχοινὶ πού κρέμεται ὁ σύντροφός της.

Δὲν περνοῦν λίγα δευτερόλεπτα καὶ τὸ σχοινὶ αὐτὸ κόβεται...

Ὁ ἄντρας βγάζοντας μιὰ σπαραχτικὴ φωνὴ ἀρχίζει νὰ πέφτει στὸ κενό. Ἐνῶ ἡ γυ-

ναίκα ἐξικολουθεῖ νὰ κατεβαίνει...

Ἐτσι σὲ λίγο τὰ πόδια τῆς πατοῦν στὸ χῶμα. Τὰ χέρια τῆς ἀφήνουν λεύτερο τὸ σχοινὶ μὲ τοὺς κόμπους.

Ἄπ' τὸ ἐλικόπτερο τῶραξε φεύγει ἓνα μεγάλοκιβώτιο. Εἶναι δεμένο στὰ σχοινιά μιᾶς τεράστιας ἄσπρης ὀμπρέλλας.

Ὁ Ταρζάν τὸ βλέπει νὰ κατεβαίνει ἀργά..

Δὲν ἔχει ἀκόμα φθάσει κάτω. Ὁ θόρυβος πού κάνει τώρα τὸ ἐλικόπτερο γίνεται ἀλλοιωτικός. Τὸ σκάφος ἀρχίζει νὰ κινεῖται.

Σὲ λίγο δὲν φαίνεται πιά. Ἡ βοή του μόλις ἀκούγεται.

Ὁ βασιλιάς τῆς Ζούγκλας τρέχει μὲ ἀγωνία πρὸς τὸ μέρος πού ἔπεσε ὁ ἀγνωστος ἄνθρωπος.

Στὰ ἦσυχια νερὰ τῆς λίμνης ἀκούει τὸν παφλασμὸ πού κάνουν τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια του.

Στάθηκε τυχερὸς καὶ πέφτοντας δὲν βρέθηκε στὸ χῶμα. Θὶ γινόταν χίλια κομμάτια. Τώρα κολυμπᾷ γιὰ νὰ σωθεῖ... Δίγο ἀκόμα καὶ φθάνει στὴν ὄχθη. Ὁ Ταρζάν περιμένει νὰ τὸν τραβήξει ἔξω.

▲υὸ-τρεις ὀργυές μονάχα

χωρίζουν τώρα τὸν ἄγνωστο ἀπ' τὴ στεριά.

Ξαφνικὰ ὁ Ταρζάν βγάζει μιὰ τρομερὴ κραυγὴ. Μ' ἓνα ὑπεράνθρωπο πῆδημα βυθίζεται μέσα στὴ λίμνη.

Τὸ ἔμπειρο μάτι του βλέπει μιὰ ἀλόκοτη κίνηση νεροῦ πίσω ἀπ' τὸν ἄγνωστο.

Ἕνας τεράστιος κροκόδειλος μ' ἀνοιχτὸ στόμα, ἔρχεται ὑπουλα, κάτω ἀπ' τὸ νερό, ν' ἀρπάξει τὸν ἄνθρωπο ποὺ κολυμπᾷ.

Σὲ μιὰ στιγμὴ προφταίνει νὰ δαγκώσῃ τὴν ἄκρη τοῦ ποδαριοῦ του.

Ὁ Ταρζάν δὲν χάνει στιγμὴ. Σφίγγει τὸ μαχαίρι του καὶ κάνει μιὰ γρήγορη βουτιά... Φθάνει κοντὰ στὸ θηρίο.

Γιὰ λίγες στιγμὲς τὰ νερὰ ἀναταράζονται κι' ἀφορίζουν..

Ὁ ἀτρόμητος νέος ἔχει πιαστῆ καὶ παλεύει μὲ τὸν κροκόδειλο.

Τέλος καταφέρνει νὰ τὸν χτυπήσῃ μὲ τὸ μαχαίρι ἀπὸ κάτω στὴν εὐαίσθητη κοιλιά του.

Τὸ τέρας σπαρταράει καὶ χτυπιέται μὲ λύσσα.

Ὁ Ταρζάν βρῖσκει τώρα τὴν εὐκαιρία νὰ ξεφύγῃ. Φθάνει τὸν ἄγνωστο καὶ τραβῶν

τας τὸν βγάζει γρήγορα στὴν ὄχθη: Εἶναι μισολιπόθυμος.

Τὸν σηκώνει γρήγορα στὰ χέρια του καὶ τρέχοντας φθάνει καὶ τὸν ἀποθέτει σὴ σπηλιά του

Τρίβει δυὸ γυαλιστεροὺς πέτρες κι' ἀνάβει ξερὰ φύλλα. Οἱ φλόγες τοὺς φωτίζουν τὸ ἔσωτερικὸ τοῦ πρωτόγονου παλατιοῦ του.

Ὁ Ταρζάν ρίχνει μιὰ προσεκτικὴ ματιὰ στὸν ἄγνωστο. Εἶναι ἓνας ἄντρας ὡς τριάντα χρόνων, μὲ ὠραία ἀρρενωπὰ χαρακτηριστικά. Φορεῖ κυνηγετικὸ κουστοῦμι.

— Ποιὸς εἶσαι ; τὸν ρωτᾷ, καὶ τί ζητᾷς στὴ Ζούγκλα ;

Ἐκεῖνος τ' ἀποκρίνεται :

— Εἶμαι Ἀμερικανός... Μὲ λένε Στέφαν... Ἕνα ἑλικόπτερο μ' ἔφερε ἔδῳ μαζί μὲ τὴ Ζίν, τὴ μνηστή μου. Τὸ σχοινὶ καθὼς κατέβαινα κόπηκε... Πέφτοντας βρέθηκα στὸ νερό. Ἕνας κροκόδειλος μὲ εἶδε... Χύθηκε νὰ μὲ φάει. Μπόρεσε νὰ δαγκώσῃ λίγο τὴν ἄκρη τῆς μπότας μου... Πρόφτασες ἐσύ, καλὲ μου Ταρζάν καὶ μ' ἔσωσες... Σ' εὐγνωμονῶ ..

— Μὲ ξέρεις λοιπόν ;
— Καὶ ποιὸς δὲν σὲ ξέρει.

Στην Ἀμερική κυκλοφοροῦν ἑκατομμύρια φωτογραφίες σου.

— Καὶ τί ἤρθες νὰ κάνεις ἐδῶ; Μήπως γιὰ νὰ κυνηγήσεις ἄγρια θηρία;

— Ὅχι... Ἦρθα γιὰ κάτι ἄλλο πὶδ σοβαρὸ καὶ πὶδ δύσκολο. Θέλω νὰ φθάσω στὸ ἱερὸ Ταμποῦ τῶν Μόρβα, μᾶς φυλῆς ἀνθρωποφάγων. Ἔπεσα ἐδῶ στὴν περιοχὴ σου γιὰ νὰ σὲ βρῶ καὶ νὰ σὲ παρακαλέσω νὰ μᾶς βοηθήσεις. Εἶσαι ὁ μόνος πού ξέρεις τὰ μυστικά τῆς Ζούγκλας. Στὸ Ταμποῦ τῶν Μόρβα βρίσκον-

ται πάνω σὲ πασσάλους οἱ νεκροκεφαλῆς τῶν ἐξερευνητῶν Γούρμον, Ρόζνελ καὶ Νταχάμ. Πρὶν ἀπὸ πενήντα χρόνις πέσαν στὰ χέρια τῶν ἀνθρωποφάγων. Μὰ ὅλ' αὐτὰ θὰ στὰ ἐξηγήσω ἀργότερα. Τώρα πρέπει νὰ ψάξουμε ἀμέσως νὰ βροῦμε τὴ Ζίν. Μπορεῖ νὰ τῆς ἔχει συμβεῖ κανένα κακό.

— Θὰ φροντίσω ἐγὼ γι' αὐτό, τ' ἀποκρίνεται ὁ Ταρζάν. Μεῖνε στὴ σπηλιά ἡσυχος. Σὲ λίγο ἡ μνηστὴ σου θὰ εἶναι ἐδῶ.

ΤΟ ΦΙΔΙ ΚΑΙ ΤΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙ

Μὲ γρήγορο βῆμα ὁ Ταρζάν προχωρεῖ πρὸς τὴν ὄχθη τῆς λίμνης.

— Βοήθεια! Βοήθειααα!

Σπαρακτικὲς γυναικεῖες φωνὲς ἀκούγονται ξαφνικὰ μπροστά του.

Εἶναι ἡ Ζίν.

Τρέχοντας ὁ Ταρζάν φθάνει κοντὰ τῆς. Ἐνας τεράστιος πύθωνας ἔχει τυλιχτεῖ γύρω στὸ κορμὶ τῆς νέας.

Μὲ μιὰ γρήγορη κίνηση τραβᾷ τὸ μαχαίρι του. Κόβει πέρα γιὰ πέρα τὸ κεφάλι τοῦ φιδιοῦ. Ἡ Ζίν ἔχει σωθεῖ. Μὰ τὸ σῶμα τοῦ φιδιοῦ πού

σπαράζει ἐξακολουθεῖ νὰ τὴ σφίγγει ἀφόρητα. Μὲ μεγάλη δεξιοτεχνία ὁ Ταρζάν καταφέρνει ν' ἀπαλλάξει τὴ νέα ἀπ' τὸ θανατερὸ ἀγκάλιασμα του. Ὑστερα τὴ σηκώνει στὰ χέρια καὶ τρέχοντας σχεδὸν προχωρεῖ νὰ φτάσει στὴ σπηλιά του.

Μὰ στὸ δρόμο ἄλλη τρομερὴ περιπέτεια τὸν περιμένει.

Ἐνα μεγαλόσωμο πεινασμένο λιοντάρι, φρασμένο ὡς ἐκεῖ ἀπὸ ἄλλη περιοχὴ, χυμᾷ πάνω του. Θέλει νὰ τοῦ ἀρπάξει τὴ Ζίν.

Ὁ Ταρζάν ἔχει πιαστεῖ καὶ παλεύει
μὲ τὸν κροκόδειλο.

Ὁ Ταρζάν ἀφήνει τὴν νέα
Κι' ἀμέσως μία ὑπεράνθρωπη
πάλη ἀρχίζει μὲ τὸ ἐξαγριω-
μένο θηρίο.

Ὁ ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας
προσπαθεῖ νὰ βυθίσει τὸ μα-
χαίρι του στὸ λαιμό, ἢ στὴν
κοιλιά τοῦ λιονταριοῦ. Δὲν
τὰ καταφέρνει ὅμως.

Ἄπ' τὶς δαγκωματιές τοῦ
θηροῦ ἔχει χάσει τὶς δυνά-
μεις του. Βρίσκεται σ' ἀ-
πελπιστικὴ κατὰστασι.

Τὸ αἷμα τρέχει ἀφθονο

ἀπ' τὶς πληγές του.
Νοιώθει σιγά-σιγά νὰ
χάνει τὶς αἰσθήσεις του.
Τὸ λιοντάρι εἶναι ἔτοι-
μο νὰ τὸν κατασπαρά-
ξει.

Πρώτη φορὰ ὁ Ταρ-
ζάν βρίσκεται σὲ τόσο
δύσκολη θέσι.

Ξαφνικὰ ἕνας πυο-
βολισμὸς ἀκούγεται.

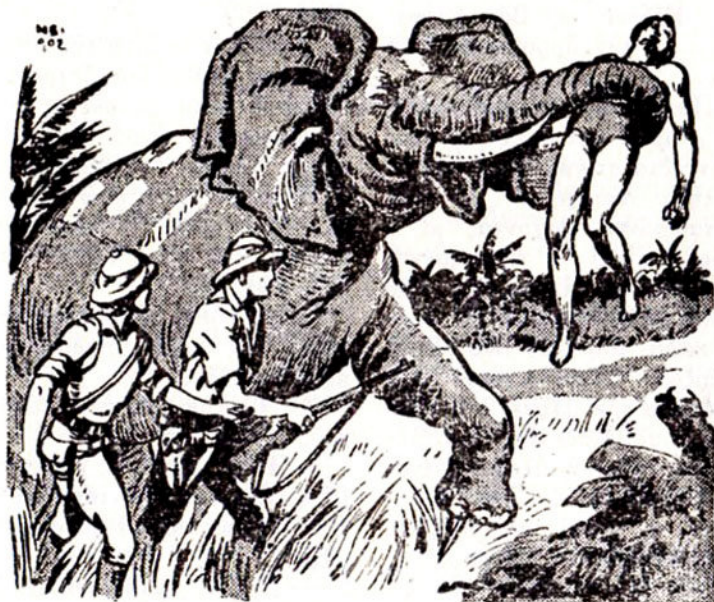
Χτυπημένο στὸ κε-
φάλι τὸ λιοντάρι, σταρ-
ταράει γιὰ λίγο, μουγ-
γρίζοντας ἀπαίσια. Τέ-
λος σωριάζεται κάτω
καὶ μένει ἀκίνητο.

Ὁ Ταρζάν σὲ μιὰ
τελευταία προσπάθεια
ἀνασηκώνεται λίγο. Ἄ-
νοίγει διάπλατα τὸ στό-
μα του καὶ βγάζει τὴν
παράξενη τρομερὴ κραυγὴ
του :

— Ἄσοο ! . . Ἄσαάσο !

Ἐξαντλημένος ὕστερα ἀπὸ
τὸ αἷμα ποῦχει χάσει, γέρνει
τὸ κεφάλι του. Πέφτει ἀναί-
σθητος πάνω στὸ ζεστὸ ἀκό-
μα κορμὶ τοῦ σκοτωμένου
λιονταριοῦ.

Δὲν περνοῦν λίγα δευτερό-
λεπτα. Πρώτη ἢ Βάτ, ἡ τε-
τραπέρατη μαῖμουδίτσα κι' ἀ-
χώριστη συντροφισσα τοῦ βα-
σιλιά τῆς Ζούγκλας, ἀκούει

Και σηκώνει με την προβοσίδα του τον άναίσθητο
 άρχοντα της Ζούγκλας.

την πρόσκληση. Φιάνει τρέ-
 χοντας στο μέρος πού βρρίσκε
 ται ο άναίσθητος Ταρζάν.

Μά τόν νομίζει νεκρό. Τόν
 άγκαλιάζει τότε κι' άρχίζει
 νά κλαίει στριγγλίζοντας
 σπαραχτικά.

Γρήγορα όμως τά μάτια
 της Βάτ πέφτουν πάνω στή
 Ζίν. 'Η νέα κρατάει ακόμα
 στα χέρια της τó περίστροφο
 πού σκότωσε τó λιοντάρι.

'Η μαϊμού φαντάζεται
 πώς εκείνη χτύπησε και τόν
 Ταρζάν.

'Ακράτητη και με λύσσα
 χύνεται πάνω στή νέα. Μί
 δόντια και νύχια ζητάει νά τή
 σπαραξει.

'Η Ζίν ουρλιάζει άπ' τούς
 πόνους και τόν τρόμο. Οί
 φωνές της φτάνουν ώς τή
 σπηλιά του Ταρζάν. 'Ο Στέ-
 φαν τīs άκούει και τρέχοντας

σάν τρελλός φθάνει κονι-
της. Βλέπει τὴ Βάτ νὰ πα-
λεύει μὲ τὴν ἀρραβωνιαστικά
του.

Πυροβολεῖ τὴν ἐξαγριωμέ-
νη μαῖμου καὶ σώζει τὴ νέα.
Τὴν ἴδια στιγμή βαρὺ ποδο-
βολητὸ ἀκούγεται. Σὲ λίγο
καταφθάνει τρέχοντας κι' ὁ
Σόμ. Εἶναι ὁ ἀγαπημένος
καὶ πιστὸς ἐλέφαντας τοῦ
Ταρζάν. Σηκώνει μὲ τὴν προ-
βοσκίδα του τὸν ἀναίσθητο
Ταρζάν. Ὅσο μπορεῖ πιὸ
γεήγορα τὸν φέρνει στὴ σπη-
λιά του. Πίσω ἀπ' τὸν ἐλέ-
φαντα τρέχουν ἀλαφιασμένοι
ὁ Στέφαν κι' ἡ Ζίν. Φθά-
νουν κι' αὐτοὶ στὴ σπηλιά.
Περιποιοῦνται πρόχειρα τὶς
πληγὲς τοῦ Ταρζάν. Δὲν ἀρ-
γοῦν νὰ τὸν ξιναφέρουν στὶς
αἰσθήσεις του. Ὁ βασιλιάς
τῆς Ζούγκλας συνέρχεται Μα-
θαίνοντας ὅμως πὼς ὁ Στέ-
φαν σκότωσε τὴν πολυαγα-
πημένη του Βάτ, γίνεται ἔξω
φρενῶν. Σηκώνει τὸ μαχαίρι
του μὲ λύσσα νὰ τὸν χτυπή-
σει.

Μὰ δὲν προφταίνει.

Τὴν ἴδια στιγμή πονεμένο
στρίγγισμα ἀκούγεται. Τραυ-
ματισμένη βαρειά ἡ Βάτ μπαί-
νει στὴ σπηλιά του. Τὸ πρό-
σωπο τοῦ Ταρζάν λάμπει ἀ-

τὸ χαρὰ πού τὴ βλέπει ζων-
τανή,

Ἀπὸ μιὰ κρύπτη τῆς σπη-
λιάς του βγάζει ἕνα ὄστρακο.
Μέσα σ' αὐτὸ βρῖσκεται ἕνα
θαυματουργὸ ὑγρό. Καὶ νε-
κροὺς μπορεῖ ν' ἀναστήσει.

Βάζει ἀπ' αὐτὸ πρῶτα στὴν
πληγὴ τῆς Βάτ. Ὑστερα στὶς
πληγὲς τῆς Ζίν. Τέλος καὶ
στὶς δικές του.

Ἔτσι ὅλοι ξαναγίνονται
γεροὶ καὶ καλὰ ὅπως ἦσαν
πρὶν ἀπὸ λίγο.

Ὁ Ταρζάν ρωτᾷει τώρα
τοὺς ξένους του :

— Ποιὸς ἀπὸ σᾶς χτύπησε
τὸ πεινασμένο λιοντάρι πού
λίγο ἔλλειψε νὰ μὲ κατασπα-
ράξει ;

— Ἡ Ζίν, ἀποκρίνεται ὁ
Στέφαν.

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας
πλημμυρισμένος ἀπὸ εὐγνω-
μοσύνη, τῆς λέει :

— Σ' εὐχαριστῶ. Μὰ τὸ
Θεό μου θὰ κάνω ὅ,τι μπο-
ρέσω γιὰ νὰ σὲ βοηθήσω καὶ
νὰ σὲ προστατέψω ὅσο θὰ
βρίσκεσαι ἐδῶ.

Ἡ Ζίν τὸν εὐχαριστεῖ συγ-
κινημένη. Σὲ λίγο ὅμως ση-
κώνεται καὶ λέει στοὺς δυὸ
ἄντρες :

— Νοιώθω μιὰ στενοχώρια

στην καρδιά μου. Είναι ἀπ' τις ἀγωνίες πού πέρασα. Πρέπει νὰ πάρω λίγο ἀέρα.

Και βηματίζοντας ἀργά, βγαίνει ἀπ' τ' ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς.

ΕΝΑ ΑΝΕΞΗΓΗΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ

Γρήγορα ὁ Ταρζάν μετανοιώνει γιὰ τὸν ὄρκο πούχε κάνει νὰ βοηθήσει καὶ νὰ προστατέψει τὴ Ζίν. Κι' αὐτὸ γιὰ τὴ θυμᾶται πὼς λίγο πρὶν κοπεῖ τὸ σχοινὶ πού κατέβαινε ἀπ' τὸ ἐλικόπτερο ὁ Στέφαν, εἶδε τὸ χέρι τῆς νέας ν' ἀπλώνεται πρὸς αὐτό. Σίγουρα γιὰ νὰ τὸ κόψει.

Νοιώθει τώρα μεγάλη στενοχώρια πού ὁ ὄρκος τὸν ὑποχρεώνει νὰ βοηθήσει καὶ νὰ προστατέψει μιὰ δολοφόνο. Μὰ τοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ κάνει ἄλλοιῶς. "Ὅχι μόνο γιὰ τὸν ὄρκιστηκε, μὰ γιὰ τὴν γυναῖκα αὐτὴ χρωστέει ἀκόμα καὶ τὴ ζωὴ του.

Ὁ Ταρζάν βρίσκεται σὲ πολὺ δύσκολη θέση.

— Φίλε μου, λέει στὸ Στέφαν. Νομίζω πὼς ἡ Ζίν ἔκοψε τὸ σχοινὶ πού κρεμόσουν... Τὴν εἶδα μὲ τὰ μάτια μου.

Ὁ νέος στὴν ἀρχὴ μένει σὰν νὰ τὸν χτύπησε κεραυνός.

Γρήγορα δὴμος συνέδραται καὶ ξεσπᾷ σ' ἀκράτητα γέλοια :

— Χά, χά, χά!.. Χά, χα, χά!.. Ἡ ἀρραβωνιαστικιά μου μ' ἀγαπᾷ περισσότερο κι' ἀπ' τὴ ζωὴ της. Χά, χά, χά!..

— Αὐτὴ ἡ σκέψη μὲ βασανίζει, προσθέτει ὁ Ταρζάν. Μακάρι νὰ γελιέμαι... Πᾶμε ἔξω νὰ συναντήσουμε τὴ Ζίν. Ἴσως νὰ μᾶς ἐξηγήσει τὸ μυστήριον...

— Πᾶμε, ἀποκρίνεται ὁ Στέφαν.

Κι' οἱ δυὸ ἄντρες βγαίνουν ἀπ' τὴ σπηλιά γιὰ νὰ συναντήσουν τὴ νέα.

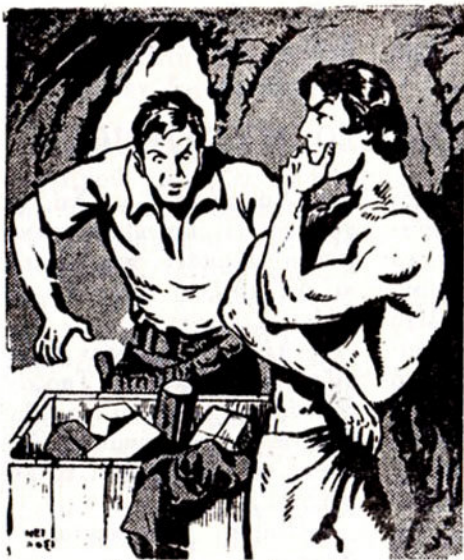
Μὰ ἡ Ζίν δὲν βρίσκεται πουθενά. "Ἐχει ἔξαφανισθεῖ.

Στὸ μεταξὺ ἀρχίζει νὰ ξεμερώνει.

Ὁ Ταρζάν κι' ὁ Στέφαν γυρίζουν ἐδῶ κι' ἐκεῖ ἀλαφιασμένοι, ψάχνοντας γιὰ τὴ νέα.

Ξαφνικὰ βλέπουν μπροστὰ τους ἓνα μεγάλο κιβώτιο. Εἶνοι ἐκεῖνο πού εἶχε πέσει μὲ τ' ἀλεξίπτωτο ἀπ' τὸ ἐλικόπτερο.

— Τὸ εἶχα ξεχάσει, λέει ὁ Στέφαν. Μέσα σ' αὐτὸ τὸ κι-

Τὸ σχεδιάγραμμα!...
Ποῦ εἶναι τὸ σχεδιάγραμμα;

βώτιο βρῖσκονταν ὅλα τὰ ἐ-
φώδιά μας.

Δὲν πρόφταίνει ὅμως νὰ
τελειώσει τὰ λόγια του. Ξα-
φνικὰ τὰ μάτια του σκοτει-
νιάζουν. Τὸ πρόσωπό του
παίρνει ἔκφραση τρόμου.

—Τὸ κιβώτιο εἶναι παρα-
βιασμένο, ψιθυρίζει.

Ὁ Ταρζάν κυττάζει κι' αὐ-
τὸς τ' ἀνοιχτὸ κιβώτιο. Μουρ-
μουρίζει ὅαν νὰ μιλάει μὲ τὸν
ἑαυτὸ του:

—Ποιὸς τὸ παραβίασε;

Κανένας ἄλλος ἄν-
θρωπος δὲν βρῖσκει-
ται σ' ὀλόκληρη τὴν
περιοχή.

Ὦστερὰ σηκώνει τὸ
κεφάλι, ἀνοίγει τὸ
στόμα καὶ βγάζει
τὴ δυνατὴ καὶ χαρα-
κτηριστικὴ του κρου-
γὴ.

Σὲ λίγες στιγμὲς
φθάνει ὁ Σόμ, ὁ πι-
στός του ἑλέφαντας.
Σηκώνει μὲ τὴν προ-
βοσκίδα τὸ κιβώτιο
καὶ τὸ φέρονει ὅτι
σπηλιά τοῦ Ταρζάν.

Νευρικὴ ὁ Στέ-
φαν ἀρχίζει νὰ βγάζει
τὰ τρόφιμα, τὰ ροῦ-
χα κι' ὅτι ἄλλο βρῖ-
σκειται μέσα σ' αὐτό.

Ξαφνικὰ φωνάζει ὅαν τρελ-
λός:

—Τὸ σχεδιάγραμμα!.. Ποῦ
εἶναι τὸ σχεδιάγραμμα ποῦ
θὰ μᾶς ὀδηγήσει νὰ φθάσου-
με στὸ Ταμπού; Κάποιος ἔ-
κλειψε τὸ σχεδιάγραμμα!..

Ὁ Ταρζάν εἶναι σχεδὸν
βέβαιος τώρα γιὰ τὴ ἔνσχη
τῆς Ζίν. Λέει στὸ Στέφαν:

—Ἡ ἔξαφάνιση τῆς ἀρρα-
βωνιασνικῆς σου κι' ἡ κλοπὴ
τοῦ χαρτιοῦ εἶναι φανερὸ πὼς

ἔχουν κάποια σχέση, μεταξύ τους...

—“Όχι, δλι, φωνάζει και κόβεται ὁ Στέφαν. ‘Η Ζιν μ’ ἀγαπάει.. Εἶναι ἀδύνατο νὰ θέλει τὸ κακό μου.

—“Ίσως νὰ εἶναι κι’ ἔτσι, τ’ ἀποκρίνεται ὁ Ταρζάν.

Κι’ ὕστερ’ ἀπὸ λίγο πρόσ-θέτει :

—“Ἦθελα νὰ μάθω πῶς βρέθηκε στὰ χέρια σου τὸ σχεδιάγραμμα αὐτό...

—Θὰ σοῦ τὰ ’πῶ ὅλα ἀπὸ τὴν ἀρχή, μουρμουρίζει ὁ Στέφαν.

Κι’ ἀρχίζει τὴ διήγησή του:

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΖΗΤΙΑΝΟΥ

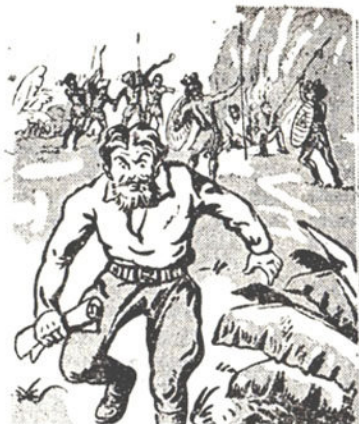
—Μὲ τὴ Ζιν γνωριζόμαστε ἀπὸ καιρό.. Μὰ πρὶν ἀπὸ ἕνα χρόνο ἀγαπηθήκαμε... Κι’ οἱ δυὸ εἴμασταν νέοι τολμηροὶ ποὺ διψούσαμε νὰ κάνουμε μεγάλα κι’ ἐπικίνδυνα ταξίδια στὴ Ζούγκλα. Φτωχοὶ ὅμως κι’ οἱ δυό, δὲν εἴχαμε τὰ μέσα νὰ πραγματοποιήσουμε τὰ νεανικά μας ὄνειρα. Ἐγὼ εἶχα ἕναν πολὺ καλὸ και πλούσιο παιδικὸ μου φίλο, τὸν Μάρκο. Μὰ ἦταν πολὺ τσιγγούνης και ποτὲ δὲν θὰ δεχόταν νὰ χρηματοδοτήσει ἕνα τόσο πολυδάπανο-ταξίδι μας ..

Κάποτε ὅμως τὰ πράγματα ἄλλαξαν... Κάποια νύχτα, γυρίζοντας ἀργὰ στὸ σπίτι μου, βρῆσκω σ’ ἕνα δρόμο ἀναίσθητο κάτω ἕνα ἄθλιο και δυστυχισμένο γεροντάκι. Φοροῦσε κουρελιασμένα ρούχια και μόνο κόκαλα και πετσοῖ ἀ-

ποτελοῦσαν τὸ κορμί του.. Λυπήθηκα τὸν ἄμοιρο γέροντα, τὸν σήκωσα στὰ χέρια και τὸν ἔφερα στὸ δωμάτιό μου. Ἐκεῖ ἔκανα τὰ πάντα γιὰ νὰ τὸν συνεφέρω και νὰ τοῦ σώσω τὴ ζωή. Μὰ τίποτα δὲν μπόρεσα νὰ καταφέρω . . . Ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή ὁ γέροντας χειροτέρευε..

Ἔσπου μιὰ νύχτα ἄρχισε νὰ ξεψυχάει. Τότε μουκανε νόημα νὰ σκύψω στὸ προσκεφάλι του και σιγὰ - σιγὰ μου ψιθύρισε : «Θέλω νὰ σοῦ δείξω τὴν εὐγνωμοσύνη μου γιὰ ὅσα καλά μουκανες... Γι’ αὐτὸ θὰ σοῦ χαρίσω κάτι ποὺ θὰ σὲ κάνει πλούσιο κι’ εὐτυχισμένον.» Ὑστερα μὲ φωνὴ κἄπως πιὸ σταθερή, ὁ ἐτοιμοθάνατος γέροντας συνέχισε : — «Πρὶν πενήντα χρόνια ἤμουν κι’ ἐγὼ ἕνα παλικάρι

σάν και 'σένα. Γεμάτος ζώη και νειάτα. Τ' όνειρο τής ζωής μου ήταν νά κυνηγήσω άγρια θηρία. "Ετσι τυχαία κάποτε γνωρίστηκα με τούς τρεις μεγάλους μας ξεφρενητές. Τόν Γούρμαν, τόν Φόζνελ και τόν Νταχάμ. Θάφευγαν 'κείνο τόν καιρό για μία δύσκολη ξεφρενητική άποστολή σνά βάρη τής Ζούγκλας. Τούς παρεκάλεσα νά με πάρουν μαζί τους και δέχτηκαν πρόθυμα. "Ετσι φθάσαμε στη Ζούγκα κι' άρχισαμε τις επικίνδυνες ξεφρενήσεις μας. Κάποτε όμως οί τρεις σοφοί κι' εγώ, βρεθήκαμε τυχαία σιτην όχθη μιās ξωτικής λίμνης. Η όχθη αυτή δέν ήταν στρωμένη με βότσαλα, μα με άμετρητα μικρά και μεγάλα άκατέργαστα διαμάντια. Οί σοφοί έκαναν τότε τó σχεδιάγραμμα τού μέρους αυτού για νά μπορέσουν νά ξαναγυρίσουν με τ' ανάλογα μέσα και νά πάρουν τόν άτίμητο θησαυρό. Άλλοίμονο όμως. . . Σταθήκαμε άτυχοι. . . Και πριν προλάβουμε νά φύγουμε από 'κει, πέσαμε στα χέρια τών άνθρωποφάγων. Μόνον εγώ, πού έτυχε νά κρατώ και τó σχεδιάγραμμα, κατάφερα νά ξεφύγω και νά σωθώ Τούς

Μόνον εγώ πού έτυχε νά κρατώ και τó σχεδιάγραμμα κατάφερα νά ξεφύγω.

άλλους τρεις οί καννίβαλοι τούς έψησαν και τούς έφαγαν. "Υστερα κάρφωσαν τά ροιία του πάνω σέ τρεις πασάλους και τ' άφησαν σιτην όχθη. "Εφτιαξαν έτσι ένα μακάβριο Ταμπού για νά δείχνει πώς τó μέρος αυτό ήταν ιερό και κανένas ξένος δέν είχε τó δικαίωμα νά τó πατήσει.

Μόνος τότε εγώ, κατάφερα, ύστερα από χίλιες δυό περιπέτειες και περιπλανήσεις, νά ξαναγυρίσω σιτη χώρα μου. Μα τά νεύρα μου είχαν κλονιστεί άπ' τούς τρισμερούς κινδύνους πού πέρασα. "Ετσι έδινα σ' όλους τήν έντύπωση τρελλού. Κανένas δέν θέλησε πιτέ νά πιστέψει σ' όσα έλε-

γα για τούς άτίμητους θησαυροὺς πού μπορούσα ν' αποκτήσω χάρις στό σχεδιάγραμμα πού βρισκόταν στά χέρια μου. Γέρασα λοιπόν φτωχός και δυστυχημένος. Μά τώρα πού θά πεθάνω, νά ξυλώσεις τό σακκάκι μου. Πίσω στή ράχη θά βρεῖς τό σχεδιάγραμμα. Μ' αὐτό θά μπορέσεις νά πᾶς στή Ζούγκλα και ν' ἀποκτήσεις τόν άτίμητο θησαυρό.» Αὐτὸ μού εἶπε τό καλὸ γεροντάκι και ξεψύχησε, Πῆρα τότε τό σχέδιο στά χέρια και τ' ὄνειρο τῆς ζωῆς μου ἦταν νά φτάσω σ' αὐτήν ἐδῶ τὴν περιοχή και ν' ἀποκτήσω τό θησαυρό. Ποῦ ὅμως θά μπορούσα νά βρῶ τὰ χρήματα για νά κάνω ἕνα τόσο μακρινὸ και πολυέξοδο ταξίδι ; Νά ὅμως πού ὁ Μάρκο, ὁ καλὸς παιδικός μου φίλος, με λυπήθηκε και παραμερίζοντας τὴν τσιγγουνιά του ἀποφίσησε νά με βοηθήσει. Αὐτὸς μούδωσε πλούσια τὰ μέσα για νά πραγματοποιήσω τό μεγάλο ὄνειρο τῆς ζωῆς μου. Ξεκινήσαμε λοιπόν, ἐγώ, ἡ Ζίν, ὁ Μάρκο και δυὸ πιλότες. Φτάσαμε με ἀτμόπλοιο στό πιὸ κοντινὸ λιμάνι τῆς Ἀφρικανικῆς Ζούγκλας πού ἀναφερόταν στό

χαρτί. Στό ἴδιο ἀτμόπλοιο φορτώσαμε κι' ἕνα μεγάλο ἑλικόπτερο Ἄπο κεί ὁ Μάρκο πού βιαζόταν νά γυρίσει στήν Ἀμερική, μᾶς εὐχήθηκε καλὴ ἐπιτυχία κι' ἔφυγε. Ἔτσι τὴν ἄλλη μέρα φορτώσαμε στό ἑλικόπτερο ἕνα μεγάλο κιβώτιο πού εἶχαμε ἐτοιμάσει με ὅλα τὰ χρειώδη και τό σχεδιάγραμμα. Τὸ ἑλικόπτερο κυβερνοῦσαν οἱ δυὸ ἔμπειροι πιλότοι πού εἶχε προσλάβει και πληρώσει ὁ Μάρκο. Καὶ τὴν περασμένη σεληνοφώτιστη νυχτα φτάσαμε ἐδῶ, στό σημεῖο πού ὅπως εἶχαμε μάθει βρισκόταν ἡ σπηλιά σου.

Μ' αὐτὰ τὰ λόγια τελειώνει τὴ διήγησή του ὁ Στέφαν.

Ἄ Ταρζάν πού σ' ὄλο τό διάστημα τὸν ἀκουγε προσεχτικά, τοῦ κάνει τώρα μιὰ ἐρώτηση :

— Μπορεῖς νά μού ἐξηγήσεις γιατί εἶσαι βέβαιος πὼς ἡ Ζίν σέ ἀγαπᾷ ;

— Ἐχω πολλοὺς λόγους τ' ἀποκρίνεται ὁ νέος. Μά ὁ πιὸ σοβαρὸς εἶναι αὐτός : Ἡ Ζίν ἦταν ἄλλοτε ἀρροβωνιασμένη με τὸ Μάρκο, τὸν παιδικό μου φίλο, πού τὴν ὑπεραγαποῦσε.

Τὸν παράτησε ὁμως γιὰ χάρη μου, ἀλλάζοντας τὴν πλούσια ζωὴ πού θὰ ἔκανε μαζί του, μὲ τὴ φτωχικὴ καὶ στερημένη πού θὰ μπορούσα νὰ τῆς προσφέρω ἐγώ... Μὰ ὁ Μάρκο σὰν πολιτικὸς ἀνθρώπος πού ἦταν, δὲν μίσησε οὔτε τὴν ἄπιστη μνηστή του, οὔτε ἔμένα τὸ φίλο του. Δέχτηκε τὸ μοιραῖο μὲ μεγάλη καρτερία καὶ συνέχισε νὰ εἶναι ἕνας καλὸς φίλος τοῦ ζευγαριοῦ μας...

Πάνω ἀπὸ τρεῖς ὄρες προχωροῦν μέσα στὸν ἀτέλειωτο σποτεινὸ διάδρομο.

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΠΟΥ ΠΥΡΟΒΟΛΕΙ

Αὐτὰ εἶπε ὁ Στέφαν στὸν Ταρζάν. Ὑστερα ξαναπέφτει στὴ βαρεῖα μελαγχολία γιὰ τὴν ἀνεξήγητη ἐξαφάνιση τῆς πολυαγαπημένης του Ζίν καὶ γιὰ τὴν κλοπὴ τοῦ σχεδιαγράμματος. Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας ἔχει συμπιθίσει τὸ νέο καὶ τοῦ ὑπόσχεται νὰ κάνει ὅ,τι μπορεῖ γιὰ νὰ ξαναφέρει κοντὰ του τὴ Ζίν.

Νὰ ὁμως!.. Δὲν προφταίνει νὰ τελειώσει τὰ λόγια του κι' ἡ χαμένη νέα ξαναγυρίζει μονάχη στὴ σπηλιά.

— Βγῆκα νὰ πάρω λίγο ἄερα, τοὺς λέει, μὰ παραπλανήθηκα στὴ Ζούγκλα.. Ἄρ-

γησα γιὰτὶ δυσκολεύτημα πολὺ νὰ ξαναβρῶ τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ.

Ὁ Ταρζάν ρίχνει στὴν Ζίν μιὰ ματιὰ γεμάτη δυσπιστία. Εἶναι βέβαιος πὼς ἐκεῖνη ἔκοψε τὸ σχοινί γιὰ νὰ σκοτώσει τὸ Στέφαν. Κι' ἀκόμα πὼς αὐτὴ ἢ ἴδια ἀνοίξε τὸ κιβώτιο κι' ἔβρε τὸ πολυτίμητο σχεδιαγράμμα. Δὲν λέει τίποτα θελὲν νὰ παρακολουθήσει καλύτερα

Ἔτσι σὲ λίγο βγαίνει στο παρθένο δῖσος, κόβει γλυκούς

Ψάχνοντας οι δυο άντρες ξεμακραίνουν πολύ απ' τη σπηλιά.

καρπούς κι' οι τρεις μαζί, με τ' άλλα τρόφιμα που βρίσκονται στο κιβώτιο, τρώνε με μεγάλη όρεξη. "Υστερα καθ' ένας χωριστά ξαπλώνουν στο έσωτερικό της σπηλιάς κι' αποκοιμιούνται.

Κατά τὰ μεσίνυχτα ὁ Ταρζάν ἐνυπνᾷ. ..Νομίζει πὼς ἀκούσε βήματα ἔξω ἀπ' τὴ σπηλιά.

Φρονίζει νὰ ξυπνήσει χωρὶς θόρυβο τὸ Στέφαν' κι' οἱ δυὸ μαζί βγαίνουν ἔξω.

Πρὶν δρασκελίσαι τ' ἀνοιγ-

μα τῆς σπηλιάς του ὁ Ταρζάν ρίχνει μιὰ ματιά στὸ μέρος ποῦχε πλαγιάσει ἡ Ζίν

Ἡ νέα κοιμᾶται κουκουλωμένη μέ-
χρι τὸ κεφάλι μετὴν κουρβέτα τῆς
Εἶναι φανερὸ πὼς ἡ ὑγρασαία τῆς
σπηλιάς τὴν ἐνοχλεῖ

—Τί τρέχει Ταρζάν; ρωτᾷει ἀγου-
ροξυπνημένος ὁ Στέφαν.

—Νομίζω πὼς κάποιος τριγυρίζει
ἐδῶ κοντά. Ἔλα μαζί μου νὰ ψάξουμε.

Κι' οἱ δυὸ άντρες ψάχνοντας ξεμα-
κραίνουν πολύ ἀπ' τὴ σπηλιά.

Ξαφνικὰ ἕνας πυροβολισμὸς ἀκού-

γεται. Μιά σφαίρα σφυρίζει πάνω ἀπ' τὰ κεφάλια τους.

—Κάποιο φάντασμα ξέπεσε στη Ζούγκλα, μουρμουρίζει ὁ Ταρζάν. Μὰ τὸ Θεό μου δὲν θὰ γλυτώσει ἀπ' τὰ χέρια μου.

—'Ανεξήγητο μυστήριο, ψιθυρίζει κι' ὁ Στέφαν.

—Πρέπει ὅμως νὰ ξαναγυρῶσιν στη σπηλιά, ξαναλέει ὁ Ταρζάν. Ἡ Ζιν εἶναι μόνη. Δὲν ξέρουμε τί μπορεῖ νὰ τῆς συμβεῖ.

Σὲ λίγο οἱ δύο ἄντρες βρίσκονται πάλι στὸ καταφύγιό τους.

Φανταστεῖτε ὅμως τὴν κατάπληξη ποὺ δοκιμάζουν ὅταν ὁ Στέφαν ἀνασηκῶνει τὴν κουβέρτα γιὰ νὰ ξυπνήσει τὴν ἀρραβωνιαστικιά του.

Ἡ Ζιν ἔχει πάλι γίνει ἀφαντῆ. Κάτω ἀπὸ τὴν κρυβέριαν δὲν ὑπάρχουν παρὰ ξερὰ χόρτα μαζεμμένα σὲ σχῆμα ἀνθρώπινου κορμιοῦ.

Ὁ Ταρζάν χαμογελάει :

—Δὲν ὑπάρχει λοιπὸν ἀμφιβολία· πῶς ἢ μνηστή σου πρὶν ἀπὸ λίγο πυροβόλησε νὰ μᾶς σκοτώσει. Κανένας ἄλλος ἀνθρώπος δὲν βρῖσκει σ' ὀλόκληρη τὴν περιοχὴ.

Μὴ ὁ Στέφαν εἶναι ξερὸ κέφαλος :

—'Ὅχι ! Ἄδύνατον ! Ἡ Ζιν μ' ἀγαπᾷ ! Εἶναι ἀνίκανη νὰ μὲ βλάψει !

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἡ τετραπέρατη Βὰτ μπαίνει ἀλαφιασμένη στη σπηλιά. Μὲ τὴν παράξενη γλῶσσα τῆς κἀτι λέει στὸ Ταρζάν.

'Εκεῖνος γυρίζει στὸ Στέφαν :

—Πάρε τὸ ὄπλο σου κι' ἀκολούθησέ μας.

'Ἔτσι, μπροστὰ ἢ μαῖμουδίτσα καὶ πίσω οἱ δύο ἄντρες, προχωροῦν ἀρκετὰ μέσα στὴν πυκνὴ βλάστηση καὶ στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας. Τὸ φεγγάρι ἔχει κι' ὄλας δύσει.

Τέλος ἡ Βὰτ τοὺς κατεβάζει σὲ μιὰ βαθιὰ χαράδρα. Φτάνουν τώρα μπροστὰ στὸ χρηταριασμένο ἄνοιγμα μιᾶς σπηλιάς.

Ἡ μαῖμουδ κἀτι ξαναλέει στὸν Ταρζάν.

Ὁ ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας μπαίνει πρῶτος καὶ μὲ θάρρος στη θεοσκοτεινὴ σπηλιά. Πίσω τὸν ἀκολουθεῖ μὲ τὸ ἴδιο κουράγιο ὁ Στέφαν. Καὶ τελευταία, κἀπως φοβισμένη, ἡ Βίτ.

Ὁ ἀμερικανὸς ἀνάβει ἕνα ἤλεκτρικὸ φανσράκι.

—Τὴν ξερεῖς αὐτὴ τὴ σπηλιά ; ρωτᾷ τὸν Ταρζάν.

—“Οχι, τ’ ἀποκρίνεται ἐκείνος, Πρώτη φορά τὴ βλέπω. Πρώτη φορά μπαίνω ἐδῶ μέσα.

Προχωροῦν προσεκτικὰ μερικά βήματα, Κανένα δὲν συναντοῦν. Γρήγορα ὁμοῦς ὁ Ταρζάν καταλαβαίνει : Τὸ μέρος πού βρίσκονται δὲν εἶναι σπηλιά. Εἶναι μιὰ τεχνητὴ ὑπόγεια σήραγγα. Ἄπ’ αὐτὲς πού πρὶν αἰῶνες σκάβαν οἱ ἄγριες φυλές. Ἦταν ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ μετακινοῦνται ἀπ’ τὸ ἓνα μέρος στ’ ἄλλο, χωρὶς τὸν κίνδυνο νὰ τοὺς κατασπαράξουν τ’ ἄγρια θηρία.

Μὲ τὸ ἴδιο θάρρος ὁ Ταρζάν προχωρεῖ στὸ βάθος. Ὁ Στέφαν κι’ ἡ Βάτ τὸν ἀκολουθοῦν πάντοτε.

Πάνω ἀπὸ τρεῖς ὥρες προχωροῦν ἔτσι, μέσα στὸν ἀτέλειωτο ὑπόγειο διάδρομο.

Τέλος τὸ ἐσωτερικὸ τῆς σήραγγας ἀρχίζει σιγὰ σιγὰ νὰ φωτίζεται.

Καὶ σὲ λίγο, ἀπὸ ἓνα χορταριασμένο πάλι ἄνοιγμα, βγαίνουν ἔξω στὴν ἐπιφάνεια τῆς γῆς.

Ἔχει πιά ξημερώσει. Ὁ ἥλιος λάμπει στὴν κορυφὴ τοῦ ἀντικρυνοῦ γαλάζιου βουνοῦ.

Ὁ Ταρζάν κι’ ὁ Στέφαν

οἰχνοῦν μιὰ ματιὰ γύρω τους. Βρίσκονται στὴν ὄχθη μιᾶς ξωτικῆς λίμνης.

Κάτω τὰ πόδια τους πατοῦν σ’ ἀμέτρητα μικρὰ καὶ μεγάλα ἀκατέργαστα διαμάντια. Τόσα πολλά, πού θὰ μποροῦσε κανεὶς μ’ αὐτὰ ν’ ἀγοράσει τὸν κόσμον δλόκληρο.

Ἀπέναντί τους, καρφωμένα σὲ πασάλους, ἀντικρῦζουν τρία κατάλευκα κρανία.

—Ἐδῶ εἶναι τὸ Ταμποῦν τῶν ἀνθρωποφάγων, φωνάζει χαρούμενος ὁ Ταρζάν, δείχνοντας τίς τρεῖς νεκροκεφαλές. Ἡ Βάτ μᾶς ἔφερε ἐδῶ, Στέφαν, χωρὶς νὰ χρειαστοῦμε τὸ σχεδιάγραμμά σου.

—Τί σεν εἶπε λοιπόν ἡ Βάτ ; ρώτησε ὁ ἀμερικανός.

— Πῶς δυὸ ἄνθρωποι, πρὶν ἀπὸ μᾶς, τρύπωσαν σ’ αὐτὸ τὸν ὑπόγειο διάδρομο.

—Ποιοί ;

Αὐτὴ τὴ φορά ὁ Ταρζάν δὲν τοῦ ἀποκρίνεται. Μὰ χαμογελώντας προσπαθεῖ ν’ ἀλλάξει κουβέντα :

—Πάρε λοιπόν, Στέφαν, ὅσα διαμάντια μπορεῖς νὰ σηκώσεις. Ἔτσι θὰ γίνεις πλούσιος κι’ εὐτυχημένος. Μόνο πρέπει νὰ κάνεις γρήγορα. Εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνο νὰ πατάει κανεὶς τὸ ἱερό

Ταμπού μιᾶς ἄγριας φυλῆς.

Μὰ ὁ Στέφαν φαίνεται πολὺ θλιμμένος. Οὐτ' ἔνα διαμάντι δὲν σκύβει νὰ πάρει.

— Χωρὶς τὴ Ζίν, ἀποκρίνεται, ὄλοι αὐτοὶ οἱ θησαυροὶ

δὲν ἔχουν γιὰ μένα καμμιά ἀξία. Μόνο ἂν ξαναβρῶ τὴν ἀγαπημένη μου ἀρραβωνιαστικιά, τότε μόνο θὰ γυρίσω νὰ κυττάξω τὰ διαμάντια πού πατοῦν τὰ πόδια μου.

ΣΤΗ ΦΩΤΙΑ ΤΩΝ ΚΑΝΝΙΒΑΛΩΝ

Ξαφνικὰ ποδοβολητὸ κι' ἀλαλαγμοὶ ἀγρίων ἀκούγονται.

Ὁ Ταρζάν, ὁ Στέφαν κι' ἡ Βάτ τρυπώνουν γρήγορα καὶ κρύβονται σ' ἓνα πυκνὸ καὶ μεγάλο θάμνο πού βρίσκειται κοντὰ τους.

Ἔτσι, ἀσφαλισμένοι, παρακολοθοῦν ἀπ' ἐκεῖ τὰ συμβαίνοντα.

Ὅχιτῶ ἀνθρωποφάγοι, τυλιγμένοι μὲ δέρματα καὶ στολισμένοι μὲ φτερά, φτάνουν σὲ λίγο μπροστὰ στὶς τρεῖς νεκροκεφαλές. Μαζί τους σέρνουν ἓνα γυμνὸ λευκὸ ἄντρα.

Τὸ πρόσωπο καὶ τὸ σῶμα του εἶναι οἰκτρὰ παραμορφωμένοι. Οἱ καννίβαλοι ἔχουν ζωγραφίσει πάνω του, παράξενα, πρωτόγονα καὶ πολύχρωμα σχέδια.

Εἶναι παλαιὸ ἔθιμο τῶν ἀγρίων νὰ βιάφουν καὶ διακοσμοῦν τοὺς λευκοὺς πού πρόκειται νὰ θυσιάσουν στοὺς

αἰμωχαρεῖς θεοὺς τους.

Εἶναι φανερὸ πὼς φέρνουν γιὰ θυσία τὸν ἀγνωστὸ λευκὸ Θὰ τὸν ψήσουν γιὰ νὰ φιλέσουν τοὺς Θεοὺς μὲ τὴν κνίσσα του. Ἐνῶ ἐκεῖνοι θ' ἀρκεστοῦν νὰ καταβροχθίσουν μόνο τὶς νόστιμες σάρκες του.

— Ποιὸς νᾶν' αὐτὸς ὁ δυστυχιμένος, ρωτᾷει σιγὰ ὁ Στέφαν.

— Κάποιος πού παραβίασε τὸ ἱερὸ Ταμπού τῶν ἀνθρωποφάγων, τ' ἀποκρίνεται ὁ Ταρζάν.

— Πρέπει νὰ τὸν σώσουμε.

— Ὡσπου ν' ἀνάψουν τὴ φωτιά, ἔχουμε καιρὸ νὰ σκεφτοῦμε.

Οἱ καννίβαλοι ὁμῶς φαίνονται βιαστικοί. Μοζεύουν γρήγορα-γρήγορα ξύλα κι' ἀνάβουν φωτιά. Τώρα εἶναι ἔτοιμοι νὰ πετάξουν πάνω σ' αὐτὴ τὸ θῦμα τους.

Ὁ Ταρζάν σφίγγει στὸ δεξιὸ χέρι τὴ λαβὴ τοῦ μαχαι-

ριοῦ του. Είναι ἔτοιμος νὰ πεταχθεῖ ἀπ' τὸ θάμνο καὶ χτυπώντας τοὺς ἀγρίους νὰ σώσει τὸν ἀγνωστο λευκό. Μὰ οἱ καννίβαλοι εἶναι πολλοί. Δύσκολα θὰ τᾶβγαξε πέρα μαζὶ τους Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας διστάζει.

— Ρίξε μιὰ μὲ τὸ ὄπλο σου, λέει στὸ Στέφαν. Ἴσως ἔτσι τρουάξουν καὶ φύγουν.

Ὁ Ἀμερικανὸς σηκώνει τὴν κάννη τοῦ ὄπλου του καὶ μέσ' τὸ θάμνο ποὺ βρίσκεται, τραβᾷ τὴ σκανδάλη. Τί παράξενο ὅμως! Κρότος δὲν ἀκούγεται.

Ἀνοίγει κι' ἐξετάζει τὸ ἔπαναληπτικὸ ὄπλο του. Τὸ βρῖσκει ἐντελῶς ἄδειο. Κάποιος ἔχει ἀφαιρέσει καὶ τὶς εἰκοσιτέσσερες σφαῖρες του.

Τὴν ἴδια στιγμή οἱ καννίβαλοι ἔχουν σηκώσει στὰ χέρια τὸ λευκό. Ἀλαλάζοντας προχωροῦν νὰ τὸν ρίξουν στὶς φλόγες!

Ὁ Ταρζάν εἶναι ἔτοιμος νὰ χυθεῖ πάνω τους. Δὲν προ-

θά τὸν ψήσουν γιὰ νὰ φιλέψουν τοὺς Θεοὺς μὲ τὴν κνίσσα του.

φταίνει ὅμως!

Ξαφνικὰ ἕνας τρομερὸς πυροβολισμὸς ἀντηχεῖ. Κάποιος ἀπ' τοὺς ἀγρίους ποὺ κρατοῦσαν τὸ λευκό, σωριάζεται κάτω νεκρός.

Οἱ ἄλλοι πανικόβλητοι πετοῦν τὸ θῦμα στὴ φωτιὰ καὶ τοβάζουν στὰ πόδια νὰ σωθοῦν.

Ὁ Ταρζάν κι' ὁ Στέφαν ἔχουν ἀπομείνει ἀναυδοί. Δὲν ξέρουν πῶς νὰ ἐξηγήσουν τὸ μυστήριον.

Ἡ Βάρτ βλέποντας τοὺς νίβαλους νὰ τρέχουν, στριγγίζει χαρούμενα !

Τὴν ἴδια στιγμή, γρήγορα βήματα ἀκούγονται πλάι τους. Καὶ κατάπληκτοι βλέπουν τὴ Ζιν νὰ τρέχει. Φτάνει στὴ φωτιὰ καὶ τραβώντας ἀπ' τὰ πόδια τὸν ἀγνωστο λευκό, τὸν βγάζει ἔξω ἀπ' τὶς φλόγες.

Τρελλὸς ἀπὸ χαρὰ ὁ Στέφαν βγαίνει ἀπ' τὸ θάμνο καὶ τρέχει ν' ἀγκαλιάσει τὴν ἀγαπημένην του

— Ζιν ἐσύ ; Πῶς βρέθηκες ἔδῳ ;

Ἄ Ταρζάν σκύβει τώρα

Η ΖΙΝ ΕΞΟΜΟΛΟΓΙΕΤΑΙ

Τρελλὸς ἀπὸ περιέργεια ὁ Στέφαν ζητάει ἀπὸ τὴν ἄρραβωνιαστικιά του νὰ τοῦ ἐξηγήσει πῶς ἔφτασε ὡς ἐκεῖ.

Κι' ἡ Ζιν ἀρχίζει νὰ τοῦ λέει :

— Θυμᾶσαι τὴν πρώτην νύχτα πού ἐξαφανίστηκα ἀπ' τὴ σπηλιά ; Ψέμματα σᾶς εἶπα τότε πῶς παραπλανήθηκα στὴ Ζούγκλα. Εἶχα λόγους νὰ φοβᾶμαι πῶς κάποιος θὰ μπορούσε ν' ἀνοίξει τὸ κιβώτιό μας καὶ νὰ κλέψει τὸ σχεδιάγραμμα γιὰ τὸ Ταμπού μὲ τοὺς ἀτίμητους θησαυρούς.

πάντα στὸ παραμορφωμένον θῦμα πού οὐρλιάζει ἀπὸ φριχτοὺς πόνους. Ρίχνει μὲ συμπόνια μιὰ ματιὰ στὰ ἐγκαύματα τοῦ κορμιοῦ του. Μὰ γρήγορα καταλαβαίνει πῶς εἶναι πολὺ σοβαρὰ. Καμμιά ἐλπίδα σωτηρίας δὲν ἔχει.

Πραγματικὰ σὲ λίγες στιγμὲς ὁ ἀγνωστος λευκὸς ξεψυχάει ψιθυρίζοντας :

— Συχωρέστε με !

Ἡ Ζιν δακρύζει.

— Καὺμένο παιδί, λέει στὸ νεκρό. Ἐκανα ὅ,τι μπορούσα γιὰ νὰ σὲ σώσω. Μὰ ἡ Θεία Δίκη θέλησε νὰ τιμωρηθεῖς.

— Ποιὸς ; ρωτᾷ με ἀγωνία ὁ Στέφαν.

Σὺν νὰ μὴ τὸν ἄκουσε ἡ νέα, συνεχίζει :

— Ἐφυγα λοιπόν γιὰ νὰ ψάξω νὰ βρῶ τὸ κιβώτιο. Ἦθελα νὰ προλάβω καὶ νὰ πάρω ἐγὼ τὸ πολὺτιμο χαρτί.

— Γιατί δὲν μοῦ τῆλεγες νὰ ρηθῶ κι' ἐγὼ μαζί σου ; ξαναρωτᾷ ὁ Ἀμερικανός.

Καὶ πάλι σὺν νὰ μὴ τὸν ἄκουσε ἡ Ζιν, συνεχίζει :

— Μὰ μόλις ἔφτασα στὸ μέρος πού εἶχε πέσει μὲ τ' ἀλεξίπτωτο τὸ κιβώτιο, τὸ

βρήκα άνοιγμένο. Τò σχεδιάγραμμα έλλειπε.

— Πώς τò κατάλαβες ;

— Βρήκα εκεί και τόν κλέφτη πού τò κρατούσε στα χέρια του.

— Τόν κλέφτη ! κάνει κατάπληκτος ό Στέφαν. Πέσ' μας λοιπόν ποιός ήταν !

Ό Ταρζάν χαμογελάει :

— Πολύ άνυπόμονος είσαι. Στέφαν. Περιμένε και θά τά μάθεις όλα με τή σειρά τους.

Ό Ζίν εξακολουθεϊ :

— Για νά ξεγελάσω τόν κλέφτη, τού είπα πώς δέχομαι νά γίνω συντρόφισσά του και νά μοιραστῶ μαζί του τò θησαυρό. Τόν άφησα λοιπόν εκεί και γύρισα σιή σπηλιά νά πάρω τò όπλο μου. Με τήν ύπόσχεση πώς τά μεσάνυχτα θά ξαναγυρίσω πάλι κοντιά του. Έτσι θά ξεκινούσαμε για τò Ταμπού... Σέ σῆς δέν είπα τίποτα. Μόνο σῆν είδα πώς τή νύχτα άποκοιμηθήκατε, σηκώθηκα. Έβγαλα άπ' τò όπλο σου Στέφαν, τισ σφαιρες κι' έβαλα λίγα ξερά χόρτα κάτω άπ' τήν κουβέρτα μου. Έτσι θά φαινόταν πώς κοιμόμουν κουκουλωμένη... Έστερα βγήκα σιγά-σιγά άπ' τή σπηλιά.

— Γιατι έβγαλες τισ σφαι-

ρες άπ' τò όπλο μου ; τή ρωτάει ό Στέφαν.

— Αυτό δέν μπορώ νά στο πῶ τ' άποκρίνεται ή νέα. Και συνεχίζει :

— Φαίνεται όμως πώς κάποιος άπό σῆς, άκουσε τά βήματά μου και βγήκατε άπ' τή σπηλιά ψάχνοντας. Έτσι σε μιá στιγμή έρριξα έναν πυροβολισμό στόν άερα.. Δευτερώθηκα τότε άπό σῆς, μα κάποιο μικρό ζῶο ένοιωθα νά παρακολουθεϊ τά βήματά μου. Σέ λίγο έφτασα στο μέρος πούχε πέσει τò κιβώτιο... Βρήκα τόν κλέφτη και με δδηγò τò σχεδιάγραμμα πού κρατούσε, φτάσαμε σε μιá βαθιά χαράδρα. Έστερα μπήκαμε στο άνοιγμα ένδς άτελείωτου ύπόγειου διάδρομου. Και σε λίγες ώρες βγήκαμ' έδῶ στην όχθη τῆς λίμνης, με τò ταμπού και τούς θησαυρούς. Μα ό κλέφτης θαμπώθηκε τόσο πολὺ άπ' τά διαμάντια π' αντίκρουσε, ὥστε προχώρησε περισσότερο άπ' ότι έπρεπε στο Ταμπού Σαφνικά τότε ξεπετάχτηκαν μπροστά του οί άνθρωποφάγοι. Και πριν προλάβω νά κάνω τίποτα γι' αυτόν, τόν άρπαξαν στα χέρια και χάθηκαν άπό τά μάτια μου.

Καρφώνει με λύσσα τὸ φονικὸ μαχαίρι του
στὴ μαλλιαρὴ κοιλιὰ του.

Τότε πήρα τὴν ἀπόφαση νὰ κρυφθῶ σ' αὐτὸν ἐκεῖ τὸ μεγάλο καὶ πυκνὸ θάμνο τῆς ὄχθης. Ἐπρεπε νὰ περιμένω γιὰ νὰ ἴδω τί θὰ συμβεῖ. Γιατὶ εἶχα κάποτε διαβάσει πὼς οἱ καννίβαλοι, ἄφου ἐτοιμάσουν καὶ παραμορφώσουν μὲ διάφορα σχέδια τὸ πρόσωπο καὶ τὸ κορμὶ τοῦ θύματος, τὸ φέρνουν γιὰ νὰ γίνῃ ἡ θυσία, ἀκριβῶς στὸ μέρος πὺν βρίσκεται τὸ Ταμπού... Νὰ ὅμως πὺν σὲ λίγο

ἄκουσα βήματα καὶ κρυμμένη καθὼς ἤμουον οἶδα νὰ φθάνετε ἐκί. μαζί μὲ τὴ μαϊμουδίτσα, πὺν οἶγουρα ἐκείνη θὰ μὲ εἶχε προσκολληθῆτε. Μὰ πρὶν σκεφθῶ κι' ἀποφασίσω ἂν ἔπρεπε νὰ βγῶ καὶ νὰ παρ ο υ σ ι α σ τ ῶ μπροστὰ σας, εἶδα τοὺς ἀνθρωποφάγους ποῦ φερναν ἀλαλέζονιας καὶ παρ ο μ ο ρ φ ω μ ῆ ν ο τ ὶ ν κ λ ῆ φ τ η. Τὰ πάρα κάτω τὰ εἶδατε καὶ τὰ ξέρε-

τε.. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ οἶδα τὰ ἴπω.

— Δὲν καιάλαβα τίποτα! φωνάζει ὁ Στέφαν. Τὸ μυστήριον γιὰ μένα, γίνηκε ἀκόμα πιὸ μυστήριον!..

Καὶ δείχνοντας τὸ νεκρὸ πὺν βρίσκεται μπροστὰ τοὺς, τὴν παρακαλεῖ :

— Πέσ' μου Ζίν, ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος ποῦ κλεψε τὸ σχεδιάγραμμα; Πέσ' μου, πὼς μπόρεσε κι' ἔφτασε ἐδῶ στὴ Ζούγκλα ;

Κι' ἐλειδῆ ἡ νέα δὲν τοῦ ἀποκρίνεται, ἀναλαμβάνει δὲ Ταρζάν νὰ τοῦ ἐξηγήσει :

— Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἔφτασ' ἐδῶ μὲ τὸ ἴδιο ἐλικόπτερο πού τοξιδέψατε κι' ἐ-

σάν τρελλῆ ἡ Ζίν. Καὶ σέρνοντας τὸ πτώμα τὸ ρίχνει πάλι στὴ φωτιά. Ὁ Στέφαν' ἔξω φρεϊῶν κάνει νὰ τὸ τραβήξει ἔξω. Μὰ ἡ νέα τροβᾷ τὸ περίστροφο καὶ τ' ἄκου-

Τοὺς βιάζουν στὴ φωτιά καὶ χορεύουν γύρω τους ἀλαλάζοντας.

σεῖς. "Ἄν τώρα ἐπιμένεις νὰ μάθεις ποιὸς εἶναι δὲν ἔχεις παρὰ νὰ καθαρίσεις μὲ νερὸ τῆς λίμνης τὸ παραμορφωμένο ἀπ' τὶς μπογιές πρόσωπό του...

— Ὁχι, μή, μή! φωνάζει

μπα στὴν καρδιά της :

— "Ἄν τ' ἀγγίξεις, τοῦ λέει, θὰ σκοτωθῶ.

"Ἐτσι ὁ Στέφαν' ἀφήνει το νεκρὸ πάνω στὶς φλόγες. Κι' ἐκεῖνες δὲν ἀργοῦν νὰ τὸν κάνουν στάχτη.

Τέλος ἀποφασίζει κι' ὁ Ταρζάν νὰ μιλήσει :

—Γιὰ μένα, λέει στὴ Ζίν, δὲν ὑπάρχει πιὰ κανένα μυστήριον σ' αὐτὴ τὴν τραγικὴ ἱστορία. Ἐνα μόνο θέλω νὰ μοῦ ἐξηγήσεις : Γιατί δταν κατέβαινες μὲ τὸ σχοινὶ ἀπ' τ' ἀλεξίπτωτο, ἄπλωσες τὸ χέρι σου στὸ σχοινὶ πού κρεμόταν ὁ Στέφαν... Καὶ γιατί

αὐτὸ τὸ σχοινὶ σὲ λίγες στιγμὲς κόπηκε ;

Ἡ νέα πρόθυμα τ' ἀποκρίνεται :

—Τὸ σχοινὶ πού κρεμόταν ὁ ἀρραβωνιαστικὸς μου, ἦταν ἐπίτηδες μισοκομμένο ἀπὸ πρὶν. Καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ πού τὸ ἄκουσα νὰ τρίζει γιὰ νὰ σπάσει, ἄλλωσα ἀσυναίσθητα τὸ χέρι μου νὰ τὸ συγκρατήσω.

Η ΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ

Ὁ Στέφαν καὶ ἡ Ζίν διὰ λέγουσιν τῶρα καὶ γεμίζουν ἕνα μεγάλο σάκκο μὲ τὰ μεγαλύτερα διαμάντια ἀπ' ὅσα βρίσκονται στὴν ὄχθη τῆς ζωτικῆς λίμνης.

Ἔστερα ὅλοι μαζί μπαίνουν στὸ δρόμο τοῦ γυμνασίου.

—Μὲ τὸ θησαυρὸ αὐτὸ μπορούμε ν' ἀγοράσουμε ὀλόκληρη τὴ Νέα Ἰόρκη, λέει ἡ Ζίν.

Μόνο ὁ Ταρζάν δὲν πῆρε τίποτα μαζί του.

—Οἱ θησαυροὶ αὐτοί, μουρμουρίζει, δὲν ἔχουν γιὰ μένα καμμιά σημασία. Θησαυρὸς ἀτίμητος δικός μου εἶναι ἡ Ζούγκλα καὶ μόνον αὐτή.

Ξαφνικὰ ὁμως κι' ὅταν

βρίσκονται στὸ μέσο τῆς ὑπόγειας στοᾶς, ποδοβολητὸ κι' ἀλόγαμοι ξανακεύγωνται πίσω τους. Ὀλόκληρη τῶρα ἡ φυλὴ τῶν ἀνθρωποφάγων ἔχει μπεῖ στὴν πρωτόγονη σήραγγα καὶ κυνηγᾷ τοὺς τρεῖς λευκοὺς. Θέλουν νὰ τοὺς τιμωρήσουν πού πάτησαν τὸ ἱερὸ Ταμποῦν καὶ σκότωσαν ἕνα δικό τους.

—Τρέχτε ὅσο μπορείτε, φωνάζει ὁ Ταρζάν. Οἱ ἄγριοι δὲν πρέπει νὰ μᾶς προλάβουν ἐδῶ

Μα ὁ Στέφαν κι' ἡ Ζίν μὲ δυσκολία σηκώνουν τὸ πολύτιμο σακκὶ μὲ τὰ διαμάντια. Τοὺς εἶναι δύσκολο νὰ τρέξουν.

Ὁ Ταρζάν τοὺς τὸ παίρνει

και τὸ πετάει χάμω. "Υστερα τοὺς πιάνει ἀπ' τὰ χέρια κι' ἀρχίζει νὰ τοὺς παρασύρει τρέχοντας σὰν σίφουνας. "Ἐτσι ξεφεύγουν ἀπὸ πάνω τους ὄχι μόνον οἱ κάσκες ποὺ φοροῦνε, μὰ και τὰ δπλα τους.

Ἡ τραγικὴ οὕτῃ φυγὴ, τὸ τρελλὸ κι' ἀλεγνωσμένο τρέξιμο μέσα στὸ σκοτεινὸ καὶ στενὸ χῶρο τῆς σήραγγας εἶναι κάτι ἀφάνταστα τρομακτικό.

Πότε σκοντάφτουν καὶ πέφτουν κάτω Πότε χτυποῦν στ' ἀνώμαλα τοιχώματα δεξιὰ κι' ἀριστερά... Πότε σπάζουν τὰ κεφάλια τους στὰ πιὸ χαμηλὰ σημεῖα τοῦ θόλου.

Μόνον ὁ Ταρζάν, ποὺ τὰ μάτια του δαμάζουν τὸ σκοτάδι, οὐδὲν σκοντάφτει, οὔτε χτυπάει πουθενά... Τρέχει πάντα ἀκράτητος παρσέρνοντας πίσω του τὸ Στέφαν καὶ τὴ Ζίν.

"Ὅσο γιὰ τὴ Βάτ, πιὸ εὐκίνητη καθὼς εἶναι, ἔχει προχωρήσει πολὺ μπροστά "Ἴσως νᾶχει βγεῖ κι' ὄλας ἔξω στὴ χαράδρα.

Πίσω οἱ ἐξαγριωμένοι ἀνθρώποφάγοι τρέχουν κι' ἀλαλάζουν κυνηγώντας τους. Ὁ κλεισμένος χῶρος δυναμώνει καὶ κάνει πιὸ ἀπαίσια τὰ

οὐρλιαχτά τους.

Ἐμφανικὰ ὁ Ταρζάν σωριάζεται κάτω, παρασύροντας στὴν πτώση του καὶ τοὺς δυὸ λευκοῦς.

Στὰ πόδια του ἔκει μπερδευτεῖ ἡ Βάτ.

Ὁ ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας πειάγεται ἀμέσως θυμὸς. Μὲ φωνὴ ποὺ ὁ θυμὸς τὴν πνίγει στὸ λαιμὸ του, τὴ ρωτᾷ :

— Τί τρέχει Βάτ ;

Ἡ τετραπέρατη μαῖμουδίτσα κάτι τοῦ λέει στὴ γλῶσσα της.

Ὁ Ταρζάν συνεχίζει τὸ δρόμο του, πιὸ γογγόρα τώρα.

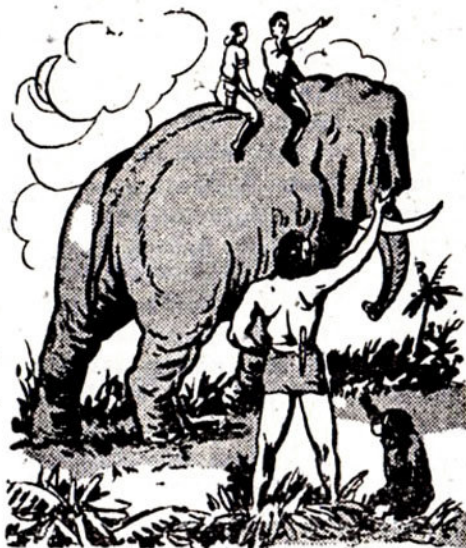
Τέλος φθάνουν στὴν ἐξοδο τῆς σήραγγας.

— Σταθῆτε, λέει στὸ Στέφαν καὶ στὴ Ζίν. Κάποιος κίνδυνος παραμονεύει ἔξω στὴ χαράδρα. Πρέπει νὰ βγῶ πρῶτος ἐγώ.

Κι' ἀμέσως προχωρεῖ γὰ νὰ περάσει ἀπ' τ' ἀνοιγμα, σφίγγοντας στὸ δεξιὸ χέρι τὴ λαβὴ τοῦ μαχαιριοῦ του.

Δὲν προφταίνει ὅμως νὰ βγεῖ ἔξω στὸν ἐλεύθερο ἀέρα. "Ἐνα ἀπαισιο μουνγγριτὸ ἀκούγεται, Ὁ Ταρζάν χύνεται ἀκράτητος καὶ καρφώνει τὸ μοχαῖρι του στὰ στήθεια μιᾶς τεράστιας μαύρης ἀρκούδας.

Τὸ θηρίο μουνγγρίζει τώρα σπαραχτικά. Πληγωμένο θσ-

Κι' ὁ γιγαντώσωμος ἐλέφαντας ξεκινᾷ ἀργά, παίρνοντας τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ

νάσιμα καθὼς εἶναι, σηκώ-
νεται στὰ πισινά του ποδιά-
ρια. Χυμώντας ὕστερα ἀγκα-
λιάζει μὲ τὰ μπροστινά του
τὸν Ταρζάν. Τὸν σρίγγει μ'
ἀφάνταστη δύναμη καὶ λύ-
σα. Τὰ κόκκαλά του τρίζουν.
Βογγαίει σὺν λιοντάρι πού
τῷ χει πατήσει ἐλέφαντας. Νοι-
φθεῖ τὸ σκοτάδι τοῦ θανάτου
νά σκεπάζει τὰ μάτια του.

Ὁ Στέφαν κι' ἡ Ζὶν παρα-
κολουθοῦν τὴν τραγωδία σὺν
χαμένοι...

Μὰ ἡ Βὰτ δὲν χά-
νει ποτὲ τὴν ψυχραι-
μία της.

Μ' ἓνα πήδημα
βρίσκεται στὸ κεφάλι
τῆς γιγαντώσωμης
μαύρης ἀρκούδας. Μὲ
ἀσύλληπτη ὕστερα
γεηγοράδα χώνει τὰ
δυὸ της μπροστινὰ
ποδαράκια στ' αὐτιά
της. Ὅσο πιὸ βαθιὰ
μπορεῖ. Κι' ἀρχίζει
νὰ τὰ κουνάει γαρ-
γαλώνοντας τη.

Ἡ ἀρκούδα γιὰ
μιὰ στιγμή τινάζει
τὸ κεφάλι της. Θέλει
ν' ἀπαλλαγεῖ. Μὰ
βλέποντας πὼς δὲν τὰ
καταφέρνει, παοατάει
τὸν Ταρζάν. Ψάχνει

νὰ βροῖ καὶ νὰ σπυράξει μὲ
τὰ νύχια της τὸ ἐνοχλητικὸ
ζῷο.

Ὁ βασιλεὺς τῆς Ζούγκας
βρίσκει τώρα τὴν εὐκαιρία:
Καρφώνει μὲ λύσσα κάμποσες
φορὲς τὸ φονικὸ μαχαίρι του
σὶν μαλλιαρὴ κοιλιά της.

Τὸ θηρίο σωριαίζεται κάτω
Κόκκινοι ἀφροὶ βγαίνουν ἀπ'
τὸ στόμα του.

— Πᾶμε φωνάζει ὁ Ταρζάν
στοὺς δυὸ νέους.

Οἱ ἀλλαγαμοὶ τῶν ἀνθρω-

ποφάγων ἀκούγονται τώρα πολὺ πιὸ δυνατά. Ἔχουν πλησιάσει.

Ἀρχίζουν νὰ τρέχουν πάλι. Σὲ λίγο ὅλοι μαζί, φθάνουν καὶ μπαίνουν στὴ σπηλιά. Ὁ Ταρζάν κλείνει τ' ἀνοιγμά

της μὲ τὴ βαριὰ ξυλένια ἀμπάρα.

Μόνο ἡ Βάτ μένει ἔξω. Καὶ τρέχοντας χάνεται πίσω ἀπ' τὶς πυκνὲς φυλλωσιές τῆς παρθένου Ζούγκλας.

ΤΡΑΓΙΚΕΣ ΣΤΙΓΜΕΣ

Μὰ κι' οἱ ἀνθρωποφάγοι δὲν ἀργοῦν νὰ βγοῦν στὴ χαράδρα. Ἀπὸ κεῖ, ἀκολουθώντας τὰ ἴχνη τῶν τριῶν λευκῶν, φτάνουν στὴ σπηλιά τους.

Μαζεμμένοι ἀπ' ἔξω ἀρχίζουν νὰ οὐρλιάζουν ἀπαίσια. Διψοῦν γιὰ ἐκδίκηση καὶ αἶμα. Ἔτσι σὲ λίγο χτυπώντας ὅλοι μαζί, καταφέρνουν νὰ σπάσουν τὴν ἀμπάρα τῆς σπηλιάς. Πιάνουν αἰχμάλωτους τὸν Ταρζάν, τὸ Σέφαν καὶ τὴ Ζίν. Τοὺς δένουν χερσοδόρα, μαζεύουν ξύλα, ἀνάβουν μιὰ τεράστια φωτιά κι' ἀρχίζουν ἀλαλάζοντας νὰ χορεύουν γύρω της. Περιμένουν τὸν ἀρχηγὸ πού θὰ τοὺς δώσει τὸ σύνθημα γιὰ νὰ τοὺς ρίξουν στὶς φλόγες καὶ νὰ τοὺς ψήσουν.

Μὰ δὲν προφταίνουν νὰ χαροῦν τὴ νίκη τους.

Ξαφνικὰ βαρὺ ποδοβολητὸ

ἀκούγεται νὰ πλησιάζει. Οἱ κανίβαλοι σταματοῦν τὶς φωνὲς καὶ τοὺς χορούς. Σὲ λίγες στιγμὲς μιὰ ἀγέλη ἀπὸ ἑλέφαντες, μὲ ἐπικεφαλῆς τὸ γιγαντώσωμο Σόμ, παρουσιάζεται. Ἡ Βάτ καθισμένη πάνω στὸ τεράστιο κεφάλι τοῦ Σόμ κάνει κωμικὲς χειρονομίες καὶ στριγγιλίζει πανηγυρικά.

Οἱ ἀνθρωποφάγοι σαστίζουν. Πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς γυρίζουν νὰ φύγουν.

Μὰ οἱ ἑλέφαντες δὲν τοὺς ἀφήνουν καιρό. Πέφτουν μὲ λύσσα πάνω τους. Τοὺς ποδοπατοῦν. Τὰ χοντρά πόδια τους μοιάζουν σὰν δάσος ἀπὸ κορμούς δέντρων πού κινοῦνται.

Ὁ Ταρζάν καγχάζει τρολὸς ἀπὸ χαρά. Ὁ Στέφαν νοιώθει τὸ αἶμα του νὰ παγώνει μπροστὰ στὸ τρομακτικὸ μεγαλεῖο τῆς στιγμῆς

αυτῆς. Ἡ Ζίν, δεμένη καθῶς εἶναι, γέρνει τὸ ξανθὸ κεφαλάκι τῆς μισολιπόθυμη. Ὅσοι ἀνθρωποφάγοι προφταίνουν νὰ σωθοῦν, τρέχουν πανικόβλητοι. Φιάνουν στὴ χαράδρα. Μπαίνουν στὸν ὑπόγειο διάδρομο καὶ φεύγουν γιὰ τὴν παραξένη χώρα τους μὲ τὸ ἱερὸ Ταμπού.

Οἱ ἐλέφαντες ἔχουν κάνει δ.τι ἔπρεπε. Γυρίζουν γιὰ νὰ φύγουν. Ἡ Βὰτ κηδᾶ χαρούμενη ἅπ' τὸ κεφάλι τοῦ Σόμ. Πλησιάζει τὸν Ταρζάν καὶ μασσουλώντας κόβει τὰ σχοινιά πού τὸν κρατοῦν δεμένον.

Ἔτσι ἐκεῖνος πετιέται ὀρθός. Μὲ τὸ μαχαίρι του λευτερώνει ἅπ' τὰ δεσμά καὶ τοὺς ἄλλους δύο.

Οἱ ἐλέφαντες ἔχουν πιά φύγει. Μόνον ὁ Σόμ μένει ἀκόμα ἐκεῖ.

Ὁ Ταρζάν λέει στὸ Σέφαν καὶ στὴ Ζίν :

— Ἀνεβῆτε τώρα στὸν ἀγαπημένο μου ἐλέφαντα. Θὰ σᾶς βγάλει ἀσφαλισμένους ἔξω ἅπ' τὴν ἐπικίνδυνη περιοχὴ τῆς Ζούγκλας. Γυρίστε στὴν Πατριδα σας. Ποτὲ μὴ σκεφτῆτε νὰ ξανάρθετε ἐδῶ γιὰ τοὺς θησαυρούς. Οἱ ἄγριοι θὰ γεμίσουν τώρα μὲ πέτρες καὶ χῶματα τὸν ὑπό-

γειο διάδρομο. Θάναι ἀδύνατο πιά νὰ ξαναπεράσετε. Ὑστερα τί σᾶς χρειάζονται τὰ πλούτη; Ἀφοῦ ἔχετε στὶς καρδιές ἀτίμητο θησαυρὸ τὴν ἀγάπη σας.

Ὁ Στέφαν κι' ἡ Ζίν χαμηλώνουν θλιμμένα τὰ κεφάλια τους.

Ὑστερα μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Ταρζάν σκαρφαλώνουν στὴ ρόχη τοῦ ἐλέφαντα Σόμ. Εὐχαριστοῦν τὸν ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας, τὸν χαιρετοῦν κι' εἶναι ἔτοιμοι νὰ ξεκινήσουν.

Ξαφνικὰ ὁ Στέφαν βγάζει μιὰ τρομαγμένη φωνή :

— Ἄ!..

Τὰ μάτια του πέφτουν σ' ἓναν ἀπὸ τοὺς σκοτωμένους ἄγριους ποῦχουν τσαλαπατηθεῖ κάτω ἅπ' τὰ ποδάκια τῶν ἐλεφάντων.

Ὁ καννίβαλος αὐτὸς φορᾶει εὐρωπαϊκὸ σακκάκι. Σίγουρα θὰ τὸ πῆρε ἅπ' τὸν παραμορφωμένο λευκὸ πού εἶχαν ρίξει στὴ φωτιά.

— Αὐτὸ εἶναι τοῦ Μάρκο, φωνάζει σὰν τρελλός.

Ἡ Ζίν χαμηλώνει τὰ μάτια τῆς καὶ δὲν ἀποκρίνεται ἄμέσως.

Μόνον ὕστερ' ἀπὸ λίγο ψιθυρίζει :

— Ναί. Ὁ Μάρκο ἦταν ἐ-

κεῖνος πού χάραξε τὸ σχοινὶ πού κατέβαινες γιὰ νὰ κοπεῖ καὶ νὰ σκοτωθῆι;. Ὁ Μάρκο ἦταν ἐκεῖνος πού μᾶ; ξεγέλασε πὼς θὰ φύγει μόλις φτάσαμε στὸ λιμάνι. Κι' ὅμως κρύφτηκε στὸ μεγάλο κιβώτιο πού οἱ πιλότοι του ρίξαν μὲ τ' ἀλεξίπτωτο. Ὁ Μάρκο ἦταν ἐκεῖνος πού θέλησε νὰ σ' ἐμποδίσει ν' ἀποκτήσεις τοὺς θησαυροὺς τοῦ Ταμπού. Ὁ Μάρκο ἦταν ὁ παραμορφωμένος, λευκὸς πού κήκε στὶς φλόγες.

Κρύος ἰδρώτας λούζει τὸ πρόσωπο τοῦ Στέφαν.

— Κι' ἐσὺ πὼς τὰ ξέρεις αὐτά; τὴ ρωτᾷ.

— Ὅταν εἶδα τὸ σχοινὶ πού κρεμάστηκε νὰ εἶναι χαραγμένο, τὰ κατάλαβα ὅλα, τ' ἀποκρίνεται.

Σὲ λίγο ὁ γιγαντώσωμος ἐλέφας ξεκινᾷ ἀργά, παίρνοντας τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ..

Μόνος τώρα ὁ Ταρζάν στέκει γιὰ λίγο βαθιὰ συλλογισμένος. Ὑστερα σκύβει πάνω στὸ πτώμα τοῦ νεκροῦ καννίβαλου πού φορᾷ τὸ σακκάκι τοῦ Μάρκο.. Τραβάει ἀπ' τὴν τσέπη του τὸ πολυτιμο σχεδιάγραμμα.. Τὸ πε-

τάει μὲ περιφρόνηση στὴ φωτιὰ πού καίει ἀκόμα.

Τὸ κυτᾷζει ἀφηρημένα ὥσπου γίνεται στάχτη.

Τὴν ἴδια στιγμή, λίγο πρὶν πέρα, ἡ Ζίν λέει στὸ Στεφάν, καθὼς προχωροῦν πάνω στὴ ράχη τοῦ Σόμ :

— Ἐκανα ὅτι μπόρεσα γιὰ νὰ μὴ' ῥθεῖς ἀντιμέτωπος μὲ τὸ Μάρκο. Δὲν ἤθελα γιὰ χάρη δική μου νὰ κτυπηθεῖς μὲ τὸν παιδικό σου φίλο... Νά, γι' αὐτὸ δὲν σὲ εἰδοποίησα τὴν πρώτη φορὰ πούφυγα ἀπ' τὴ σπηλιά... Καὶ γιὰ τὸν ἴδιο λόγο ἔβγαλα τὶς σφαῖρες τοῦ ὄπλου σου τὴ δευτέρη φορὰ πού ἔφυγα γιὰ νὰ τὸν ξεγελάσω καὶ νὰ μάθω πού βρίσκεται τὸ Ταμπού μὲ τὰ πολυτιμα διαμάντια.

— Κρῖμα, μουρμουρίζει ὁ Στέφαν. Κι' ἐγὼ πίστευα πὼς ὁ Μάρκος ἦταν καλὸς καὶ πιστὸς μου φίλος..

— Δίκηο ἔχεις νὰ τὸ πιστεύεις, τ' ἀποκρίνεται ἡ Ζίν. Μὰ δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾷς πὼς ὁ Μάρκο μ' ἀγαποῦσε πρὶν μπροστὰ ἀπὸ σένα... Κι' ὅταν ἕνας ἄντρας ἀγαπᾷ, δὲν μπορεῖ νὰ μείνει οὔτε καλὸς, οὔτε πιστὸς φίλος γιὰ κεῖνον πού τοῦ κλεψε τὴν ἀγάπη του..

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ

Ἄν τὸ «ΤΑΜΠΟΥ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ» σᾶς ἄρεσε, διαβάσατε καὶ τὸ «ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΩΝ». Εἶναι χίλιες φορές καλύτερο.

Καὶ τώρα ρίξτε μιὰ ματιά σὲ μερικές σκηνές ἀπὸ τὸ τεύχος ἀριθ. 2 «ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΩΝ». Εἶναι κάτι πὺ δὲν ξαναδιαβάσατε. Κάτι πὺ θὰ σᾶς μείνει ἀλησμόνητο :

Τὸ λιοντάρι πὺ κουβεντιάζει σὰν ἄνθρωπος — Λευ·ὸ κυνηγοὶ παγιδεύουν ἄγρια θηρία. — Ἐρωτευμένοι γρίλλας ἀρπάζει μιὰ μαύρη ἰθαγενῆ. — Δραπέτες τῶν κατέρων φθάνουν στὴ ζούγκλα — Ἡ ὄμορφη Ἀμερικανίδα πὺ ἀγαπᾷ τὸν Ταρζάν. — Πόκο, ὁ γελοιοποιὸς τῆς ζούγκλας. — Τὸ λιοντάρι φάντασμα. — Ὁ Ταρζάν τραυματίζεται βαριά. Ζάϊλα, ἡ φλογερὴ ἀγάπη τοῦ Ταρζάν. — Ὁ Μπόρκι ὁ Ντάρ στὰ μαχαίρια. — Ἀγρία καλὴ γυναῖκα καὶ φιδιοῦ. — Μονομοχία γιὰ τὴν καρδιά τῆς μαύρης Ἀφροδιτησ. — Τὸ λιοντάρι πὺ βγάζει τὸ τομάρι του. — Ἡ ἀγαπημένη τοῦ Ταρζάν αἰχμάλωτη τῶν κακούρων. — Τὸ τραγικὸ τέλος τοῦ Πόκο. Οἱ δυὸ πύθωνες πὺ γίνονται ἕνας. — Ἐτοίμεθ' ἀνατῆ στὴ ράχη τοῦ ἐλέφαντα. —

Σᾶς παρουσιάζουμε προκαταβολικά, μιὰ ἀπὸ τίς 16 εἰκόνες πὺ θὰ στολίζουν τὸ κείμενό του (2ον τεύχος)

Ἡ γιγαντομαχία τοῦ Ταρζάν. — Ὁ βραιλιὰς τῆς ζούγκλας στὸ στόμα τοῦ κροκοδείλου. — Ἡ θεῖα δίκη τιμωρεῖ. Διαβάσατε τὸ τεύχος «Στὰ Δόντια τῶν Κροκοδείλων» Τὸ «Ταμποῦ τῆς φρίκης» πὺ διαβάσατε ἦταν ὑπέροχο. Αὐτὸ θὰ εἶναι Ἀριστοῦργημα.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ

ΠΡΩΤΗ ΣΕΙΡΑ

1. ΤΟ ΤΑΜΠΟΥ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ	9. Η ΕΚΔΙΚΗΣΗ ΤΟΥ ΣΕΪΧΗ
2. ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΚΡΟΚΟΔΕΙΔΩΝ	10. ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΩΝ ΔΗΜΙΩΝ
3. Ο ΠΕΤΡΙΝΟΣ ΓΙΓΑΝΤΑΣ	11. ΘΑΝΑΣΙΜΗ ΠΑΛΗ
4. Η ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ	12. ΣΤΑ ΔΙΧΤΥΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ
5. ΣΤΗΝ ΑΓΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΓΟΡΙΑ	13. ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΣ ΣΤΟΧΟΣ
6. Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΩΝ ΕΛΕΦΑΝΤΩΝ	14. ΤΟ ΖΩΝΤΑΝΟ ΔΟΛΩΜΑ
7. Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΑΠΟΣΤΟΛΗ	15. ΤΟ "ΤΑΜ-ΤΑΜ," ΤΟΥ ΠΡΟΔΟΤΗ
8. ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΟΥ	16. Η ΘΥΣΙΑ ΤΟΥ ΕΛΕΦΑΝΤΑ

ΠΕΡΙΕΧΟΥΝ

Πρωτότυπες, καταπληκτικές και συναρπαστικές περιπέτειες του Ταρζάν από τη ζωή, τη δράση και τα κατορθώματά του μέσα στ' άγρια και παρθένα δάση της πρωτόγονης Ζούγκλας.

Άπερίγραπτες σκηνές τρομακτικού μεγαλείου και αφαντάστου φρίκης από τους αγώνες και την καθημερινή πάλη του με Καννίβαλους, άγρια θηρία και τέρατα.

Κάθε σειρά δά αποτελείται από 16 αυτοτελή και ανεξάρτητα εικονογραφημένα τεύχη.

ΖΗΤΑΤΕ τὰ ἐκάστοτε νεώτερα τεύχη μας πού διὰ πρώτην φοράν κυκλοφοροῦν ἐν Ἑλλάδι.

